1016 Gibson St., SE.,
City.

THE STANDARD BEARER

A REFORMED SEMI-MONTHLY MAGAZINE *published by*
THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICHIGAN

Subscription communications should be addressed to F. Prins, 1119 Fulton St., N. E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:
H. HOEKSEMA G. M. OPHOFF
G. VAN BEEK

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Michigan

Communications relative to contents should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 1139 Franklin St., S. E., Grand Rapids, Mich.

Vol. IV, No. 15 MAY 1, 1928 Subscription Price, $2.50

MEDITATIE

OPSTANDINGSJUBEL

> Dood! waar is uw prikkel? Hel! waar is uw overwinning?
> De prikkel nu des doods is de zonde, en de kracht der zonde is de wet.
> Maar Gode zij dank, Die ons de overwinning geeft door onzen Heere Jezus Christus.
> —I Cor. 15:55-57.

Dood en graf!

Wat machten der verschrikking!

Dood en graf en hel! Welk een driebond der verwoesting!

Als ik alleen sta tegenover dat bondgenootschap des doods en der duisternis, dan vrees ik. Want ik weet, dat mijn krachten niet te meten zijn met die vreeselijke machten des doods. Ik weet, dat zij mij zullen verwinnen, ten onder zullen brengen, verwoesten tot in de buitenste duisternis toe!....

Alleen tegenover die machten? Dan sta ik radeloos van angst en ontzetting, machteloos door vrees en verschrikking. Ik wil het niet ontveinzen. Laat de trotsche dwaas bazelen van moed en onbevreesd-zijn ook in het aangezicht dier geweldenaars der duisternis, ik vrees hen, als ik alleen ben! Want ik ken hen als schier onverwinbre vijanden, waartegen al mijn nietig pogen om mij aan hun macht en overheersching te ontworstelen, niet zal baten. Zij zullen mij overweldigen, mijn vleesch doorknagen, mij slepen in 't donkere graf en door 't graf mij doen dalen in de duisternis der hel. Daar zal weening zijn en knersing der tanden....

Als ik alleen ben....

Of ook, als ge mij legerscharen van menschen en volken ter hulpe zoudt zenden; als ge mij ten dienste wildet stellen alle macht des vleesches, die er op den aardbodem is; alle talent en gave, alle genie en wijsheid, alle macht van menschelijke wetenschap en vinding; en ge zoudt mij, tegenover dood en graf en hel door al die machten en wijsheid der wereld als een sterke muur willen omringen en beschermen, dan zou ik nog vreezen. Want ik weet hoe deze machten der duisternis altijd met alle macht des vleesches hebben gespot, om alle menschelijke wetenschap hebben gelachen en altijd, altijd weer de meest volkomene overwinning hebben behaald over de meest schitterende vindingen van alle menschelijk genie. De dood laat zich niet verwinnen. Ook laat hij zich niet verbidden. Ik weet, dat hij mij zal vinden en verslinden, ook al zou ik mij omringen met alle machten van menschelijke wijsheid....

Hij is als een geweldig monster met een vergiftigen prikkel, een zeker-doodenden angel.

In dien prikkel schuilt zijn kracht om te verderven.

En die prikkel is de zonde!

En de kracht, de eigenlijke kracht van dien prikkel is Gods eigen heilige wet!

Daarom is die macht van dood en graf en hel zoo onverbiddelijk en zoo alles overweldigend sterk.

Want in schuld kom ik, komt heel het geslacht der menschenkinderen, hoe luisterrijk ook hunne gaven en talenten mogen schitteren, ter wereld. Onder het oordeel der wet: "Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen in mij geschreven is, om dat te doen!" aanschouw ik, ziet elk menschenkind, van wat rang of stand, van wat naam of positie hij ook zij, het licht dezes levens. Gebonden in ketenen der zonde, verduisterd in het verstand, boos van hart, geheel verkeerd van wil, gansch geneigd tot alle kwaad, geheel onbekwaam tot eenig goed, hulpeloos onwillig, boos onmachtig, is van de eerste stonde mijn natuur, de natuur van allen. En ook aanstonds staan daar vóór mij de zeer gestrenge vertegenwoordigster van Gods heiligheden: de Wet; en de meedoogenlooze scherprechter: de Dood. En Gods Wet roept mij toe: Heb mij lief en ik geef u het leven! Betaal uw schuld, waarmee beladen ge ter wereld kwaamt! Vervul mijn eisch en wandel in mijn wegen! Zoo niet, ik geef u in de macht van den scherprechter des doods!....

Daarom zet de dood mij het zwaard op de keel van mijn geboorte-uur af! Hij doet dat overeenkomstig en met algeheele toestemming der Wet Gods. Tot ik mijn schuld betaal en den eisch der wet volbreng, heeft de macht des doods recht om over mij te heerschen. Want de prikkel des doods is de zonde en de kracht der zonde is de wet....

En daarom sta ik, ook al wil al wat vleesch tot zijn arm heeft mij helpen, hulpeloos, machteloos, radeloos tegenover de machten van dood en graf en hel.

Mijn schuld betalen vermag ik niet. De wet volbrengen wil ik niet, kan ik niet willen....

Den dood kan ik nimmer van zijn prikkel berooven.

Dood, graf en hel! Hoe vrees ik hen als ik alleen sta!

Machten der verschrikking!

Dood!

Waar is uw prikkel?

Hel!

Waar is uw overwinning?

O, de dood is schijnbaar nog hetzelfde gruwelijke, ten grave en ter hel slepende monster, met zijn doodelijken prikkel en verdervende macht. Hij grijnst nog als vroeger en grijpt mij nog aan, om mijn vleesch te doorknagen en met banden der hel mij te binden....

Toch vrees ik hem niet meer. Hij vervult mij niet meer met angst en verschrikking....

Het graf gaapt nog donker en dreigt mij te verzwelgen. Het wil mij nog altijd verschrikken als 't portaal der eeuwige duisternis. Ook weet ik, dat mijn vleesch straks in dien donkeren kuil zal dalen, een prooi des doods, om weer te keeren tot het stof....

Toch is de angst des grafs geweken. 'k Zal zonder schroom den dood tegemoet treden en zonder vrees mij in den grafkuil ter ruste laten leggen....

Neen, meer nog, met een lied der overwinning mag ik den koning der verschrikking ontmoeten en met een jubelzang der hope in Sheol nederdalen, uitdagend, tartend, deze eertijds zoo machtige vijanden: Dood! waar is uw prikkel? Waar uw macht om mij te dooden? Waar uw kracht om mij te verderven? Die prikkel is weg, die macht is hem ontroofd, die kracht is gebroken, voor eeuwig gebroken! Graf! waar is uw overwinning? Waar is uw kracht om mij met eeuwige banden te binden en straks te verzwelgen in bodemlooze diepten der hel? Die macht bezit het nimmermeer! De dood, die eertijds mij schrikaanjagende vijand, werd mij een dienstknecht; dat graf, dat eertijds zoo benauwende portaal der hel, werd mij een doorgang ten leven!

Want ik sta niet meer alleen tegenover dood en graf!

Ook zoek ik geen hulpe en troost tegenover deze machtige vijanden bij den mensch, wiens adem in zijne neusgaten is, bij een arm des vleesches of bij wereldwijsheid en aardsche wetenschap.

Maar ik weet, dat mijn Verlosser leeft!

Hij kwam, met meer dan menschelijke, met eeuwiggoddelijke kracht begaafd, om den Dood te ontmoeten en hem te berooven van zijn vreeselijk geweld. Hij trok door tot binnen de donkerste gewelven van de veste des Konings der verschrikking, om met hem te worstelen, om hem den prikkel te ontnemen. Hij droeg mijn schuld en mijne ongerechtigheden werden op Hem geladen, opdat Hij de schuld zou betalen, de zonde zou verzoenen, eens en voor eeuwig. Hij ging, met den last van mijne zonden en van de schuld van al Zijn volk de diepten des kruisdoods in, leed en worstelde in mijn vleesch, in het vleesch der kinderen, die Hem de Vader gegeven had, streed ten bloede toe, ter helle toe, om alles, alles te dragen en het al te volbrengen....

En Hij heeft volbracht!

Stervende liet Hij van 't bloedige kruis de blijde tijding der eeuwige verlossing klinken: Volbracht! Het is volbracht! De zonde is verzoend, de prikkel des doods is geweken!....

En Hij daalde ten grave. En ook Hem wilde dat graf binden met eeuwige banden. Ook Hem wilde dat graf verzwelgen tot in de hel. Doch machteloos bleek het....

De dood kon Hem niet houden, omdat Hij 't al volbracht.

Het graf kon Hem, Dien de dood niet dooden kon, niet binden, omdat Hij leefde, ook toen Hij gestorven was!

De hel kon Hem niet houden en verzwelgen, omdat Hij door de diepte der hel kon gaan, beladen met de schuld Zijns volks en leven.

Hij is opgestaan!

Neen, niet als een Lazarus of jongeling van Nain, die tijdelijk aan de macht des grafs ontkwamen, om straks nog weer in zijn donkere diepten in te moeten dalen. Hij kwam niet terug in de gelijkheid des zondigen vleesches, verderfelijk en in zwakheid en oneer. Als Hij opstaat uit de groeve van Zijn rotsgraf, draagt Hij niet meer het beeld des aardschen. Hij ging dóór het graf tot in het eeuwige, heerlijke, zalige leven van den Onverderfelijke! De verderfelijkheid maakte plaats voor onverderfelijkheid; de sterfelijkheid verdween voor de onsterfelijkheid; de zwakheid werd nu kracht; in plaats van oneer kwam nu heerlijkheid. En schoon Hij met het beeld des aardschen neerdaalde in den kuil, aan den morgen der opstanding is het de Heere uit den hemel, die geheel in het beeld des hemelschen opstaat uit de dooden!

Midden door de machten des doods en der hel ging Hij, overwinnende en opdat Hij overwonne!

En als Hij den weg heeft gebaand door het midden dezer vreeselijke vijanden, en aan de overzijde des grafs in de glorie der overwinning weer uit den kuil te voorschijn is getreden, dan roept Hij uit: De prikkel des doods heb ik gebroken; de overwinning des grafs voer ik als mijn buit mede. Ik ben de opstanding en het leven. Ik ben dood geweest en ben weder levend geworden. En, ziet, ik heb de sleutels der hel en des doods! Die in mij gelooft zal leven, al ware hij ook gestorven. En die leeft en in mij gelooft, zal niet sterven in der eeuwigheid!

Die machtige Verwinnaar is mijn Verlosser; 'k sta niet alleen tegenover dood en graf.

En vertrouwende op Hem alleen, Zijn dood mijn dood, Zijn graf mijn graf, Zijn leven mijn leven, mag ik jubelen:

Dood! waar is uw prikkel?

Hel! waar is uw overwinning?

Gode zij dank!

Want Hij geeft ons de overwinning!

Is Hij niet de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus?

Is Hij het niet, die in vrije en souvereine genade ons verkoor van voor de grondlegging der wereld, ons verordineerende, om het beeld Zijns Zoons gelijkvormig te worden, opdat Hij de eerstgeborene zou zijn onder vele broederen?

Is Hij het niet, die in den tijd Zijn eeniggeboren Zoon in het vleesch zond, opdat Hij den broederen in alles gelijk zou worden uitgenomen de zonde, opdat in Hem de zonde zou worden veroordeeld in het vleesch, Hij voor allen den dood zou smaken, de schuld zou verzoenen, en alzoo door Zijn dood teniet zou doen dengene, die het geweld des doods had? Heeft Hij Hem niet verbrijzeld om onze zonden en opgewekt om onze rechtvaardigmaking? Is Hij het niet, die Hem verhoogd heeft aan Zijn rechterhand in den hemel, ver boven alle macht en kracht en heerschappij en Hem den levendmakenden Geest heeft geschonken? Geeft Hij ons niet door dien Geest het leven met onzen Heere Jezus Christus, als Hij ons wederbaart tot een levende hope door de opstanding van onzen Heiland uit de dooden? En is Hij het niet, die ons in Zijne kracht door het geloof bewaart tot de onverderfelijke en onverwelkelijke en onbevlekkelijke erfenis, die in de hemelen bewaard wordt voor ons?....

Ja, Hij is het!

De God onzer volkomene zaligheden!

Hij alleen, door eeuwige ontfermingen, geeft ons de overwinning door onzen Heere Jezus Christus!

Hij geeft ons die overwinning thans!

Want door het geloof, waardoor wij ééne plante met Hem zijn, die ons heeft liefgehad, gaan wij in Zijne overwinning in en mogen we jubelen, dat de vreeze des doods is geweken, daar de dood zijn prikkel, het graf zijn overwinning heeft moeten verliezen! Door dat geloof strijden we en zijn we ook thans meer dan overwinnaars verzekerd zijnde, dat ook zelfs dood en graf ons ten goede moeten medewerken, en nooit iets anders kunnen doen, dan voor ons ontsluiten de zalige gewesten van een beter, eeuwig leven.

Hij geeft ons de overwinning, ook straks!

Want als de laatste bazuin zal slaan, dan zal ook het graf moeten openbaren, dat het zijn overwinning verloren heeft, dat het nimmer kon verslinden hen, die door den Vader van onzen Heere Jezus Christus Hem gegeven waren.

Dan zullen we worden opgewekt, zooals Hij eens werd opgewekt!

Dan zal ook in ons de verderfelijkheid voor eeuwig moeten wijken; de zwakheid en de oneer voor altijd plaats moeten maken voor kracht en eeuwige heerlijkheid!

Dan zullen we het beeld des hemelschen dragen!

En altijd met den Heere zijn!

Dood! waar is uw prikkel?

Hel! waar uw overwinning?

De overwinning is onze!

Door onzen Heere Jezus Christus!

Gode zij dank!

Halleluja!

Amen!

H. H.

ECCE HOMO

Zie den Mensch! Des menschdoms zonden
vlochten dezen Menschenzoon,
onder smarten, slagen, wonden,
een nooit meer aanschouwden kroon!
Doornen, uit den vloek geboren,
prangen dat gezegend Hoofd,
glorie stralend, uit wiens poren,
al wat zon heet, haast verdoofd.

Zie die oogen, neergeslagen
onder 's werelds hoongericht!
Smaadheen, koninklijk gedragen,
oversluieren hun licht,
oversluieren die blikken,
die door hart en nieren gaan;
al wat schuld belijdt verkwikken,
al wat hoog staat, nederslaan.

Zie die schouders, hier omhangen
met de purpren spotkleedij;
door 't triumfkleed eens vervangen
van de Christusheerschappij;
als de rietstaf zal verandren
in een scepter, nooit veroud;
ijzer voor zijn tegenstandren,
voor zijn lijdend volk van goud!

— — — — — — — — —

Zie den Mensch! den Afgedaalde
van den Vader, die Hem gaf!
Wien onzondigheid omstraalde
van de kribbe tot het graf.
Englenmachten, hemelkoren,
geeft den Mensch, Gods Eengeboren,
onbeperkten lof en eer!
En gij, mensch door schuld verslagen,
zie het Lam, dat haar kwam dragen,
Zie den Mensch, uw God en Heer!

—Da Costa.

CLINGING TO JESUS

Close to Thee, my blessed Savior,
Keep me walking day by day;
Let me feel Thy presence with me,
Be my refuge all the way.

DE REMONSTRANTIE VAN 1610 EN DE DRIE PUNTEN VAN 1924

Een Vergelijking
Pelagiaansch Gedacht (Vervolg)

Het ligt wel in den aard der zaak, dat uwe beschouwing van den mensch zich wijzigen moet naar de voorstelling, die ge van uw God hebt. Zoolang ge belijdt, dat God absoluut souverein is in de bedeeling Zijner genade, zoodat het geheel aan Hem hangt, wie de zaligheid zal beërven, kunt ge ook blijven belijden in den volsten zin des woords, dat de mensch van nature dood is in zonden en misdaden, zoodat hij ook zelfs geen vinger kan of wil verroeren tot zijn eigene zaligheid. Maar gaat ge tornen aan de souvereiniteit van Gods genade, begint ge te meenen en u voor te stellen, dat het toch al te hard is om op het stuk der genade alles in Gods hand te laten en niets in de handen van den mensch, dan moet ge ook wel uw beschouwing van den mensch zoodanig wijzigen, dat er iets van zijn zaligheid van hem zelf afhangen kan.

Uw beschouwing van God beslist eigenlijk reeds alles voor geheel uwe voorstelling der dingen.

Zegt ge het van harte, dat God God is, dan hebt ge eigenlijk in beginsel reeds alles gezegd.

Wilt ge echter niet geheel af van het satanische beginsel, dat de mensch, al is het dan ook nog zoo weinig, toch ook God is, dan hebt ge daarmede ook de belijdenis van Gods absolute souvereiniteit prijs gegeven. En met de belijdenis van Gods opperhooge souvereiniteit prijs te geven, verliest ge uw God. Een God, die niet alles doet, wat Hem behaagt, die ook tegenover den mensch niet volkomen vrijmachtig blijft, is geen God.

Daarom beheerscht de voorstelling, die ge van God hebt ook uwe beschouwing van den mensch.

Is het uwe voorstelling van Gods betrekking tot den mensch, dat Hij jegens den goddelooze als zoodanig genadig en gunstig gezind is, ja zelf een verbond der vriendschap met hem kan aangaan, al is het dan ook slechts voor dit tijdelijke leven, dan hebt ge daarmede Gods vlekkelooze heiligheid en onkreukbare gerechtigheid aangetast. Maar in overeenstemming daarmede zal dan ook uw oordeel zijn over den zondigen mensch zelf. Ge zult dan, waar ge des Heeren eigen absolute maatstaf van goed en kwaad eigenlijk reeds hebt verworpen, tot de slotsom komen, dat de mensch toch nog zoo boos en verkeerd niet is, als we wel gewoon waren hem voor te stellen. Hij doet immers nog zooveel goeds in de wereld; hij is dikwijls zoo edel in zijn levensopenbaring, hij openbaart zooveel naastenliefde, dat de belijdenis als zou de mensch ganschelijk onbekwaam zijn tot eenig goed en geneigd tot alle kwaad op de werkelijkheid ten eenenmale niet blijkt te passen. En ge gaat spreken van het goede, dat de natuurlijke mensch in dit leven doet. Ge vergeet echter, dat ge uw eigen maatstaf van goed en kwaad aanlegt en het richtsnoer der Heilige Schrift hebt verworpen.

De waarheid van dit alles komt zeer helder aan het licht beide in de Remonstrantie van 1610 en in de Drie Punten van 1924.

Hoe beide Gods souvereine genade aantasten, hebben we gezien in een vorig artikel. Wel drukken ze zich onderscheidenlijk uit. Maar toch komen beide in beginsel hierop neer, dat Gods genade algemeen is en niet slechts voor de uitverkorenen is bestemd. God heeft Christus voor allen in den dood gegeven, — zoo heeft het de Remonstrantie. God biedt in de prediking welmeenend Zijne genade aan allen aan, — zoo spreekt zich het eerste punt uit. In den grond der zaak is hier geen verschil.

Maar bij die voorstelling past nu ook een zekere beschouwing van den mensch. Er past een mensch bij, die althans goed genoeg is, om de genade, die aangeboden wordt, aan te nemen, een mensch, die toch iets goeds doen kan.

Zoo leeren het dan ook het derde en vierde artikel der Remonstrantie.

En, ofschoon in wat andere termen, zoo leeren het ook de punten II en III van 1924.

Alleen maar is de voorstelling van 1924 veel erger, veel walgelijker dan die van 1610.

De Remonstrantie, in onderscheiding van de genoemde Punten, handhaaft nog zeer sterk, dat de natuurlijke mensch, zonder de genade in Christus geen goed kan doen. Ze spreekt dit op de volgende wijze uit:

"Wij gelooven, dat de mensch het zaligmakend geloof van zichzelven niet heeft, noch uit kracht van zijnen vrijen wil, alzoo hij in den staat der afwijking en der zonde niets goeds, dat waarlijk goed is (gelijk inzonderheid het zaligmakend geloof) uit en van zichzelven kan denken, willen of doen, maar dat het noodig is, dat hij van God in Christus door zijn Heiligen Geest worde herboren en vernieuwd in zijn verstand, genegenheden, wil en alle krachten, opdat hij het ware goed recht moge verstaan, bedenken, willen en volbrengen, naar het Woord van Christus: Joh. 15:5: Zonder Mij kunt gij niets doen.

"Dat deze genade Gods het beginsel, de voortgang en de volbrenging van alle goed is, ook in zooverre de wedergeborene mensch zelf zonder deze voorgaande of voorkomende, opwekkende, volgende en medewerkende genade noch het goed kan denken, willen of doen, noch ook eenige verzoeking kan wederstaan, zoodat alle goede daden, die men maar bedenken kan aan de genade Gods in Christus moeten toegeschreveen worden...."

Dit is zeker zuiver gereformeerde taal!

Ze is allereerst hierdoor gekenmerkt, dat ze slechts ééne genade kent, de genade in Christus Jezus, waardoor een zondaar wordt wedergeboren en vernieuwd in heel zijn bestaan. Van een andere, den mensch tot het goede in staat stellende genade, weet deze Remonstrantie nog niet. Reeds in dit opzicht zijn Punten II en III van 1924 veel erger en valscher dan deze Remonstrantie. Immers die Punten leeren nog een tweede genade, een

andere werking van Gods Geest ten goede, die echter niet tot bekeering leidt. Ze is een genade, die alle menschen deelachtig worden. Ze is een genade, die God buiten Christus om aan den mensch schenkt. De Remonstrantie is hier veel Gereformeerder dan de Drie Punten. Zooals de laatsten in Punt I leeren, dat er behalve de zaligmakende genade Gods alleen aan de uitverkorenen bewezen, ook nog een algemeene genade voor alle menschen is, die b.v. in de prediking des Evangelies aan het licht treedt; zoo leeren ze ook, dat er naast de wederbarende genade, die alleen in Christus aan de uitverkorenen geschonken wordt, ook nog een niet-wederbarende, stuitende genade is en werkt in het hart van ieder mensch. De Remonstrantie kent slechts een soort genadewerking en deze is wederbarend door den Geest van Christus; de Drie Punten kennen twee soorten genadewerkingen, de eene al, de andere niet wederbarend en toch beiden ten goede. Dit is het eerste opzicht waarin de Remonstrantie van 1610 beter is dan de Drie Punten.

In nauw verband hiermede, kent de Remonstrantie nog geen natuurlijken mensch, die buiten de genade in Christus iets waarlijk goeds kan doen. Ze maakt nog geen onderscheid tusschen zaligmakend en ander goed, gelijk men later placht te doen. Neen, in den staat der afwijking kan de mensch niets goeds, dat waarlijk goed is denken of willen, veel minder doen. Dat is het standpunt der Remonstrantie. Daarin spreekt de Remonstrantie Gereformeerde taal. Zal de mensch ooit iets goeds doen, willen of bedenken, dan moet hij beslist wedergeboren worden. Hij moet tot in de wortelen van zijn leven veranderd en vernieuwd worden door den Geest van Christus. Zoo handhaaft het de Remonstrantie. Doch zoo willen het de Drie Punten reeds niet meer! Ge moet daar wel op letten, lezer! Zoo toch staat het tusschen ons en de Christelijke Gereformeerde Kerken. De laatste ontkennen, dat de mensch buiten de genade der wedergeboorte geen goed kan doen. Zij beweren: hij kan dat wel. Hij kan het waarlijk goede voor God wel doen. Wij handhaven, dat de mensch van nature nimmer eenig goed kan doen, zooals ook onze belijdenis het wil. Ook in dit opzicht zijn de Drie Punten veel minder dan de Remonstrantie.

Want, hoe ge de zaak ook moogt wenden of keeren, de leer der Christelijke Gereformeerde Kerken is sedert 1924, dat de natuurlijke mensch zonder wederbarende genade Gode welbehagelijk leven kan!

O, zegt ge misschien, maar nu gaat ge toch een beetje te ver. Zoo zeggen het toch de Drie Punten niet? Er wordt toch niet in uitgesproken, dat de natuurlijke mensch het waarlijk goede kan doen? Immers spreekt Punt III nadrukkelijk van "burgerlijk goed." Er gaat op ieder mensch zulk een invloed van God uit, dat hij in staat gesteld wordt burgerlijk goed te doen. Zoo spreken de Drie Punten.

Alles goed en wel, lezer. We stemmen u dat natuurlijk toe. Maar vraag nu eens aan de leiders der Christelijke Gereformeerde Kerken: en wat is dan burgerlijk goed? Wat is het in onderscheiding van het ware goed? Het eenige antwoord, dat ge zult ontvangen is: burgerlijk goed is goed op burgerlijk terrein. Ge vraagt al verder: is dat goede, dat de natuurlijke mensch op burgerlijk terrein doet, waarlijk goed, goed voor God? En dezelfde leiders zullen u antwoorden: zeker, de natuurlijke mensch doet het goede voor God op burgerlijk gebied!

Ge kunt er nu eenmaal nimmer iets anders van maken.

Iets is goed of kwaad.

Een derde mogelijkheid is er niet.

Iets is goed als het in overeenstemming is met Gods wil, Hem welbehagelijk. Als het dat niet is, dan is het zonde, hoe ge het ook wendt of keert. Ook hier is geen derde mogelijkheid. God alleen beslist wat goed of kwaad is.

Het komt er eenvoudig op aan, of ge al het schijngoed van den natuurlijken mensch, dat hij in deze wereld doet, ook waarlijk goed wilt noemen of dat ge het als zondig voor God veroordeelt. Is de natuurlijke mensch in staat, om op het terrein van staat en maatschappij, van handel en nijverheid, van wetenschap en kunst en onderwijs, in het huisgezin, tegenover vrouw en kind, broeder of zuster, vader en moeder, in zijn positie als heer of knecht, overheid of onderdaan, op een Gode welbehagelijke wijze te leven, ja dan neen?

Dat is de vraag.

Ander goed doen bestaat er niet.

En dan antwoordt de officieele leer der Christelijke Gereformeerde Kerken: ja, de mensch is in staat om zulk burgerlijk goed voor God te doen. Als ik hier de waarheid niet schrijf, laat dan een der leiders eens duidelijk maken wat wel de bedoeling kan zijn van Punten II en III. Het wordt toch bovendien ook wel eens tijd, dat zulke leiders(?) als Dr. Bouma, Dr. Volbeda en Prof. Berkhof deze leer der Gemeene Gratie eens wat nader uiteen zetten. Ze hebben de Kerken vermaand om dit te doen. Waarom raken ze deze dingen ook maar met den vinger niet aan?

En dan antwoordt de Gereformeerde Belijdenis: Neen, de natuurlijke mensch kan ook op burgerlijk terrein het goede niet doen, maar slechts het natuurlijk licht, dat hij bezit in ongerechtigheid ten onder houden. Hij kan alleen zondigen.

Zoo antwoordt ook de Schrift.

Maar zoo antwoordt ook nog de Remonstrantie. Buiten de genade der wedergeboorte is de mensch niet in staat iets goeds te denken te willen of te doen.

In dit opzicht is de Remonstrantie naar den inhoud veel beter dan de Drie Punten zijn.

Maar hoe stellen de Drie Punten dit dan voor, zoo vraagt ge? Loochenen ze dan de totale verdorvenheid der menschelijke natuur?

Als ge deze vraag aan de leiders der Christelijke Gereformeerde Kerken doet, lezer, dan zeggen ze: Neen, die loochenen we niet! De mensch is van nature geheel ver-

dorven, volkomen dood in zonden en misdaden, hij is geestelijk-zedelijk een verscheurend dier, een beest, een duivel, zoo slecht als ge hem maar maken wilt. Maar, ziet ge, hier komt juist die tweede genade goed van pas, die genade, die allen menschen gemeen is en die buiten Christus om aan den mensch als zoodanig wordt geschonken. En deze tweede genade is een zeer wonderlijke genade. Eigenlijk, wat hare werking betreft, veel wonderlijker dan de zaligmakende, wederbarende genade. Ze stuit, ze toomt in, ze beteugelt, deze verbetert zelfs tot in verstand en wil, zoodat de natuurlijke mensch het goede voor dit tijdelijke leven toch doen kan. En toch, en dat is juist het wonderlijke van deze genade, ze raakt nooit den eigenlijken mensch. Ze laat hem juist zoo verdorven als hij is. Ze geeft hem nimmer een sprankje van leven in zijn ziel. Hij blijft stokdood en stekeblind. Hij kan zien noch hooren en is totaal verdorven. Maar hij doet het goede!

Het is eene genade, die het wilde beest van des menschen zondigen aard achter de tralies sluit en houdt. En, ziedaar het wonderlijke er van, achter die tralies dezer gemeene genade, doet de leeuw als een lam, blaat de tijger als een schaap, keft de hongerige wolf als een juffershondje! Het is een genade, die wel den doorn een doorn laat, maar dan toch zoo, dat hij druiven voortbrengt! Het is eene genade, die de bron zoo vuil en bitter laat als ze maar wezen kan, maar die dan toch helder en zoet water doet opborrelen. Of wilt ge het, naar het allerjongste beeld, dat we hiervan lazen, het is eene genade, die te vergelijken is met balsem in een lijk. Het lijk blijft een lijk, al doet ge er nog zooveel balsem in. Maar de doorwerking des doods wordt toch gestuit. En dan, o wonder! dat gebalsemde lijk doet op geestelijk gebied, wat ge van een natuurlijk dood lichaam nimmer zoudt verwachten: het doet de werken van een levende op burgerlijk terrein!

Zoo antwoorden u de leiders der Kerken, die deze tweede genade voorstaan.

Verstaat ge nu, lezer, dat wij geheel deze voorstelling walgelijk vinden? God de Heere, die in een ontoegankelijk licht woont, die te rein van oogen is, dan dat Hij de zonde zou kunnen aanschouwen, die waarheid in het binnenste eischt, voor Wien alle uitwendige schoonheid en vroomheid als witgepleisterde graven zijn, die gruwt van alles wat leugen en bedrog is, Hij zou door een zekere genade, die het hart niet raakt, den goddeloozen zondaar dusdanig opluisteren en oppoetsen, dat hij van buiten schoon is, terwijl hij van binnen verdorven en vuil blijft, en die opgepoetste goddelooze, die schijnlevende, die tijger in schapenvacht zou dan den Heere welbehagelijk zijn? Dat zou het werk zijn van den Heiligen Geest? Want op dit laatste wordt door de voorstanders der gemeene gratie alle nadruk gelegd. Dat goede van den natuurlijken mensch doet hij niet uit zichzelf; ook doet hij het niet van harte; neen, God laat het hem doen! O, welk een gruwelijke voorstelling toch! Welnu, zoo is de leer der Punten II en III. Er is een algemeene werking van Gods Geest, waardoor de zonde in haar onverhinderd doorbreken wordt gestuit. Er is een algemeene invloed Gods op ieder mensch, waardoor deze, zonder dat zijn hart vernieuwd wordt, in staat is gesteld om goede werken te doen in het burgerlijke. De wereld is eigenlijk een groote poppenkast. De menschen, de goddelooze, de doode menschen zijn de poppen, hunne werken zijn de dingen, die ze op burgerlijk gebied doen, en de kracht, waardoor deze doode poppen in beweging gezet worden, is de gemeene genade! Dat is de voorstelling der punten. In dat opzicht staan ze verre beneden de Remonstrantie van 1610.

Natuurlijk is heel deze leer in de praktijk van het leven door en door valsch. O zoo Judas-achtig!

Op grond er van legt men een breede brug naar de wereld. En op die brug gaat men o, zoo vriendschappelijk met de lieden der wereld om! En de voorstanders der gemeene gratie worden dan ook door die lieden der wereld geëerd, geprezen, hoog geacht. Van ons lastert men en ons haat men. Immers wij veroordeelen alles wat niet van het kruis van Christus is! Wij houden vol, dat een natuurlijk mensch voor God nimmer het goede kan doen. Dat haten die lieden der wereld. Maar dat zeggen deze voorstanders der gemeene gratie aan de wereld niet. Wel neen, de wereld kan ook nog goed doen. En de wereld hoort dat gaarne. Maar laat eens een van die voormannen der gemeene genade aan de lieden der wereld zeggen, dat ze eigenlijk niets anders zijn dan poppen in een poppenkast, dan gebalsemde lijken, dan leeuwen in een hok, dan tijgers achter de tralies, en dat een gansch mechanische, fatalistisch werkende genadekracht hen de dingen laat doen, die ze doen! Doch neen, zoover gaan de lieden der gemeene gratie niet met de wereld. Ze laten ze eenvoudig in den waan: gij kunt toch ook nog het goede doen; wij zijn goede vrienden!

Daarom is het eenvoudig Remonstrantisme, zooals het nog ligt uitgedrukt in de Remonstrantie, beter dan de leer der Drie Punten.

De Remonstrantie zegt tot alle menschen: gij kunt buiten Christus hoegenaamd geen goed doen. De Drie Punten roepen het der wereld toe: gij kunt buiten Christus wel goed doen!

De leer der Drie Punten is twee-tongig, is dubbelhartig, is gelijk aan een Januskop. Aan den eenen kant belijdt ze: de mensch is totaal verdorven, goddeloos in al zijne werken; aan den anderen kant: de natuurlijke mensch doet nog veel goed in de wereld, wij gaan als vrienden samen!

Of dan de Remonstrantie op dit stuk werkelijk Gereformeerd is?

Neen, lezer.

Maar ze is niet zoo slecht als de Drie Punten zijn.

Zij blijft zichzelf niet gelijk, zooals we eerder aantoonden.

Want aan het einde van deze artikelen, die zoover als we ze aanhaalden den toets der Gereformeerde Belijdenis wel zouden kunnen doorstaan, spreken ze uit: "Maar wat

de manier van de werking dezer genade aangaat, die is niet onweerstaanlijk; want daar staat van velen geschreven, dat zij den Heiligen Geest wederstaan hebben. Hand. 7 en elders op vele plaatsen."

Zie, lezer, dit laatste is *het puntje* van artikel 4 der Remonstrantie. Dit toch laat ten slotte alles in handen van den vrijen wil. Het is alles genade in Christus! zoo had de Remonstrant gesproken. De mensch kan van zichzelf niets doen, dat waarlijk goed is! Maar nu keert hij het plotseling om en spreekt met een gansch andere stem, de stem van Pelagius.

Want zie, zoo zegt de Remonstrant, dit ééne puntje, of de mensch die genade, waardoor hij het goede weer zal kunnen doen, zal ontvangen of niet ontvangen, dat hangt van hem zelven af, — dat ééne puntje moet blijven gehandhaafd. Hij kan die genade weerstaan. Hij kan haar ook niet weerstaan. Dat ligt aan hem. Zoo ligt dan, zij het ook met dit eene kleine puntje alles weer in de macht des menschen. De Heilige Geest klopt aan de deur des harten, biedt de genade in Christus aan .... op voorwaarde, dat de mensch de deur opendoet.

De knop van die deur des harten zit aan den binnenkant.

De mensch moet openen.

Hij kan openen of dichthouden.

Want de genade is wederstandelijk.

Dat is Remonstrantsch. Aan het einde dezer artikelen spreken ze dus ook weer uit, dat de mensch wel goed kan doen. Hij kan naar de stem van Jezus luisteren. Hij kan naar de genade verlangen. Hij kan zijn eigen hart willen overgeven. Hij kan aannemen of verwerpen.

Maar, ofschoon dit laatste niet met zoovele woorden staat uitgedrukt in de Drie Punten, het zit er wel in.

Immers de genade wordt aangeboden, welmeenend, van Gods zijde. En de algemeene werking des Geestes verbetert den mensch. Hij zal toch die genade wel kunnen aannemen?

En ook al staat het er niet met zoovele woorden, het wordt wel gepredikt.

Van vele kansels mag men het hooren: het is alles genade, maar gij moet die genade ook willen!

En immers, zelfs door het Modernisme heen leidt de Gemeene Gratie nog voorbereidend tot de openbaring der bijzondere genade!

H. H.

Op den 12den Mei hopen, zoo de Heere wil en zij leven, onze geliefde ouders,

HENDRIK KOOISTRA
en
DIRKJE KOOISTRA, geb. Dykstra,

(1049 Sigsbee St., Grand Rapids, Mich.) hunne veertigjarige echtvereeniging te herdenken. Dat de Heere hen nog vele jaren voor elkander en voor ons moge sparen, is de wensch en bede van hunne dankbare kinderen en kleinkinderen,

Mr. en Mrs. K. Jansen
Mr. en Mrs. M. Boelens
H. Kooistra en Verloofde
Mr. en Mrs. C. Kooistra.

SYNOD'S SCRIPTURAL PROOF FOR THE THREE POINTS EXAMINED

> "But I say unto you, love your enemies, bless them that curse you, do good to them that hate you, and pray for them which despitefully use you, and persecute you; that ye may be children of your Father in heaven: for He maketh His sun to rise on the evil and upon the good and sendeth rain on the just and on the unjust."
> —Matt. 5:44, 45)

We purpose to attend, in a series of articles, to the various scriptures quoted by Synod in support of the three points. Each point was linked up with certain scriptures from which it (the point) was held to be an extraction. The above text is one of the six scriptures yielding, according to Synod the doctrine incorporated in point one which reads:

> "Concerning the favorable attitude of God toward mankind in general and not only toward the elect, the Synod declares that it is certain, on the grounds of Scripture and the Confession, that there is, besides the saving grace of God, shown only unto the chosen unto eternal life, also a certain favor or grace of God which He shows to all creatures."

We observe, to begin with, that Synod failed to state the real issue which is:

> "Resolved that there is, besides the saving grace of God, shown only unto the chosen unto eternal life, also a certain favor or grace of God which he shows to the reprobate wicked."

The question is then: "Does God show favor to the reprobate?" Synod's answer was an unmistakable *yes*. This is evident, it said, from the quoted Scripture-passages. Among the scriptures quoted is Matt. 5:44, 45. Let us attend closely to this scripture. Jesus' reasoning is clear. In the act of addressing his followers, he directs their attention to the trials awaiting them. There will be persecutions. The enemies will hate and curse. May the followers of Christ exhibit a hateful spirit of revenge? May they retaliate with curses and ill-treatment? Shall they give like for like? This Jesus expressedly forbids when he says: "Love your enemies, bless them that curse you, do good to them that hate you, and pray for them which despitefully use you and persecute you. Do so that you may be children of your Father in heaven for He maketh His sun to rise on the evil and upon the good and sendeth rain on the just and on the unjust." Jesus' reasoning is clear. The Children of God have their enemies — the wicked by whom they are hated and persecuted for Christ's name sake. God, too, has His enemies — evil and unrighteous persons, ill-deserving. Nevertheless, God causes His sun to rise upon them and sends them rain. It is plain from the preceding clauses and from the parallel passage in Luke that the sent rain and the rising sun of which Christ speaks must be regarded as exhibitions of God's love and pity for ill-deserving sinners. The passage in Luke reads: "But love your enemies, and do good, and lend, hoping for

nothing again; and your reward shall be great, and ye shall be children of the highest; for he is kind unto the unthankful and to the evil. Be ye therefore merciful as your Father is also merciful."

Christ would have us know, then that God loves His (elect) enemies — the vile and condemnable sinner. Of this love also temporal blessings signified by rain and the rising sun constitute a tangible manifestation.

Likewise shall the children of the Highest love those that hate them. This love they too shall exhibit. So they do — these children — when they bless them that curse, do good to them that hate. This love only pleases God. For it is His gift and is set in motion by His law written in the believer's heart. It images and partakes of the nature of that pure and glorious love wherewith He (God) first loved them. The believers are workmanship of God. Their love for the enemy, therefore, is at once an exhibition of the glories of Him who made them — of Him of whom they are born.

The Children of God — the new man — only really loves. Says the apostle: "Lie not one to another, seeing that ye have put off the old man with his deeds. And have put on the new man, which is renewed in knowledge after the image of him that created him . . . . Put on, therefore, as the elect of God, holy and beloved, bowels of mercies, kindness . . . . And above all these things put on charity, which is the bond of perfectness." (Col. 3:10, 12, 13)

The other side of this pure love from heaven seen alike in God and in His children, is a holy hatred for the wicked who oppose and are unlike God. Of this love and hatred we shall have more to say in the sequence.

There is also another kind of love and hatred — the love of the *sinner* for those who *love him*; the hatred of the sinner for those who hate him. Says Christ: "Ye have heard it said, Thou shalt love thy neighbor and hate thine enemy . . . . If you love them that love you, what reward have ye? do not even the publicans the same?" (Matt. 5:43, 47.)

The sinner, then, loves them that love him; hates them that hate him. This love, when analyzed, turns out to be sheer selfishness, yea cruelty. The love of the wicked and his hatred as well is incited and set in action when the neighbor does *him* well. Whether or no the neighbor loved does well to God is a matter of no concern to the wicked one. The determining factor, then, is not men's attitude toward God and God's law, but men's attitude toward self. The measure is not God, truth, goodness, holiness but *self*. Christ needless to say, denounces the love of the wicked for the neighbor. This love is not worthy the name. Let the neighbor loved oppose the wicked one and cross his path. It then appears that the other side of his love is not holy disgust and righteous indignation but anger, wrath, malice, blasphemy, filthy communication out of the mouth, falsehood, envy, strife, hatred and murder, stinking pride and idolatry. Such is the love of *our* old man of sin. And yet, horrible to say, the exponents of common grace laud the wicked one's love as a blessed and holy product of the Spirit of God.

The plain teachings of the scriptures in question is then that whereas God loves his enemies — the vile and condemnable sinner, His children shall love theirs.

The love of God for the ill-deserving and condemnable (elect) sinner constitutes the great theme of Scripture. The concrete manifestation of the love is the Christ and the cross. Says John: "In this was manifested this love of God toward us, because that God sent his only begotten son into the world, that we might live through him" (I John 4:9). Every conceivable gift of love — both temporal (rain and the rising sun) and eternal blessings — reach the sinner through Christ as a channel. All was merited by Him sent to be the propitiation for our sins.

Whereas, then, God so loved the (elect) sinner, by nature His enemy, he, this sinner, is in turn enjoined by His Father in heaven to love them that persecute him (the redeemed). Doing so, the Most High calls him His child for radiating a love like unto that of his Maker — a love that suffereth long and is kind; a love that envieth not, is not puffed up, doth not behave unseemly, seeketh not her own, is not easily provoked, thinketh no evil, rejoiceth not in iniquity, but rejoiceth in the truth; a love that beareth all things, believeth all things, endureth all things.

As one ponders upon the injunction *"Love your enemies, bless them that curse you"* questions arise. (1) What is the character of this love? (2) Whereas they to be loved and blessed persecute the children of the most High, and are, therefore, at once the enemies of God; and whereas such may not be loved, does not this precept of Christ involve his followers in a difficulty? Can they love and hate the same persons? (3) Blessing the wicked, the believer necessarily blesses the reprobate. May this be done? (4) Whereas the sun rises upon the reprobate wicked and whereas God sends them rain also, do not these words of Jesus prove conclusively that God shows favor or grace to the reprobate wicked?

Let us reply. Humanity can be classified. Classified according to election and reprobation, the members of the human race fall into two groups: the *elect* and the *reprobate*. Another division is that of *wicked* and *not-wicked* or just. Still another division is that of *my friends* and my *not-friends* or *enemies*.

As to the first division, the group elect God loves. The reprobate He hates. The elect sinner God loves while yet a sinner and an enemy. Says the apostle: "But God commendeth his love toward us in that while we were yet sinners, Christ died for us. For if, when we were enemies, we were reconciled to God by the death of his Son, much more being reconciled we shall be saved by his life" (Rom. 5:8, 10).

The reprobate wicked one, God hates absolutely: "For the children being not yet born, neither having

done any good or evil, that the purpose of God according to election might stand, not of works but of him that calleth; it was said of her, the elder shall serve the younger. As it is written, Jacob have I loved, but Esau have I hated" (Rom. 9:11, 13). I have loved you, saith the Lord. Yet ye say, wherein hast thou loved us? Was not Esau Jacob's brother? Saith the Lord: yet I loved Jacob and hated Esau, and laid his mountains and his heritage waste for the dragons of the wilderness. Whereas Edom saith, we are impoverished, but we will return and build the desolate places; thus saith the Lord of Hosts, they shall build, but I will throw down; and they shall call them the border of wickedness, and, the people against whom the Lord hath indignation forever" (Malachi 1:2-4).

Thus the plain teachings of Scripture are that election and reprobation are indicative of the course of God's love and hatred. The question arises whether election and reprobation determines the direction and goal of the believers love and hatred. That is to say, does the follower of Christ bestow his love upon the elect only or does the injunction, *Love thy enemies* apply also to the reprobate wicked engaged in persecuting the children of the most High? The unregenerated elect as well as the reprobate wicked is dead in sin and a child of disobedience. The children of God cannot, therefore, distinguish between the ungodly elect and the reprobate wicked. Whereas the believer shall love the wicked persecuting him, it follows that he loves the reprobate wicked. He does so, however, in his ignorance. So God will have it, for He refrains from making known unto the believers who the reprobates are. The believer, however, may not knowingly bless and pray for the rejected or the reprobate wicked. It is plain that election and reprobation does not determine the direction of the course of the believers love and hatred.

Another classification was that of wicked and not-wicked or just. God loves the just and some wicked, namely the chosen ones. The children of God, however, love the just and hate all the wicked. Says the poet: "I had better be a doorkeeper in the house of my God, than to dwell in the tents of wickedness" (Ps. 84:10). "I have hated the congregation of evil doers; and will not sit with the wicked" (Ps. 26:5). "Depart from me ye evil doers; for I will keep the commandments of my God" (Ps. 119:15). "I will set no wicked thing before my eyes; I hate the work of them that turn aside; it shall not cleave to me. A froward heart shall depart from me. I will not know a wicked person. Who so privily slandereth his neighbor, him will I cut off; him that hath a high look and a proud heart will I not suffer. Mine eye shall be upon the faithful of the land, that they may dwell with me. He that walketh in a perfect way, he shall serve me. He that worketh deceit shall not dwell in my house; he that telleth lies shall not tarry in my sight. I will early destroy all the wicked of the land; that I may cut off all wicked doers from the city of the Lord" (Ps. 101:3-8).

It is evident that the prophet hates the wicked, including the elect wicked. The believer hates the elect wicked as a historical phenomenon engaged in serving the devil and the flesh. For the elect, however, he prays.

As for the reprobate wicked, the prophet prays for their destruction. "Let them melt away as waters which run continually . . . . Let them be cut in pieces as a snail which melteth, let every one of them pass away" (Ps. 58:7-12). "Let their eyes be darkened, that they see not, and make their loins continually to shake. Pour out thine indignation upon them, and let thine wrathful anger take hold on them. Let their habitations be desolate; and let none dwell in their tents" (Ps. 69:23-28). In fine, the terms *wicked* and *just* are indicative of the persons upon whom the believer focuses his hatred and love.

We now come to the third classification, namely, that of *my friend* and my *not-friend* or my enemy. The believer is admonished to love these enemies of his who persecute him. Love them he shall as well as his friends. The child of the highest, let it be repeated, has many enemies — wicked persons hating, persecuting him for the sake of Christ name. These he shall love. They are *his* enemies. They are, however, at once God's enemies for they harass His people, and taunt God. Now it is the plain teachings of Scripture that the children of God shall hate God's enemies. Says the poet: "Shall I not hate those who hate thee?" Thus the enemies of God, who are the wicked must be hated. Yet the child of the highest shall love these wicked persons as *his* enemies. But can the believer be hating and loving the same person? He can in that the believer's hatred is not malice and murder but a righteous indignation. The concrete exhibition of this hatred is a denunciation on the part of the believer, of the wicked one's evil deeds; the refusal to come under the wicked one's yoke; a rejection of his entire scheme of life; the refusal to know him as a friend and associate; the declaration to the effect that the wicked one shall depart; the refusal to sit with the wicked and finally the announcement that he, the believer, will keep the commandments of his God.

The other side of this hatred is a love which expresses itself in a prayer for the wicked one's salvation; in deeds which promote the wicked ones well-being; in words which bless. In a word, the love of the righteous for the wicked one expresses itself in the prayer that God may be glorified in and through the wicked prayed for and blessed. The righteous' love for the wicked expresses itself in an aversion to his corruption. Thus it is clear that this love and this hatred are not of such a character that their expression would involve one in hopeless conflict. The believer loves the wicked one as his personal enemy. Loving him he blesses and does him well. The believer hates the wicked one as God's enemy. Therefore he behaves toward him (the wicked one) in a manner described above.

The love of the believer for the wicked is not a yearning to draw nigh unto him to delight in his person, in his thoughts, in his deals and aspirations. Such love the

believer bestows upon God and His children only. If this was the manner of love of the believer for the wicked one, he could not be hating him in a manner described above.

In the judgment day Christ will make a separation between the goats and the sheep. The believer will then learn to know the reprobate wicked. Knowing them he, the believer, will be hating them only with a holy zeal expressing itself in a prayer for the destruction of the wicked.

Thus we have set forth the character of the believer's love for his enemies. We have also found an answer to the question how the children of God can be hating the wicked as God's enemies while loving them as their own personal enemies.

Let us now direct our attention to the question whether the group signified by the term evil and unrighteous include the reprobate wicked. The Synod of 1924 was of the conviction that Christ spake of the reprobate wicked as well as of the elect when He said that the most High was kind to the unthankful. Fact is, however, that the near surroundings of these texts do contain data compelling the expositor to let the scriptures in question apply to the elect only. Luke 6 contains a passage which reads: "But woe unto you that are rich for ye have received your consolation. Woe unto you that are full for ye shall hunger. Woe unto you that laugh now for ye shall mourn and weep." Codet's commentary on these utterances reads as follows: "Jesus here contemplates in spirit those adversaries who were sharpening against him only just before (versell) the sword of persecution: the rich and powerful at Jerusalem, whose emissaries surrounded Him in Galilee. Perhaps at this very moment He perceives some of their spies in the outer ranks of the congregation. Certainly it is not, as such, blessed. A Nicodemus and a Joseph of Arimathea will be welcomed with open arms as readily as the poorest man in Israel. Jesus is dealing here with historical facts, not with moral philosophy. He takes the fact as it presented itself to Him at that time. Were not the rich and powerful, as a class, already in open opposition to His mission? They were thus excluding themselves from the kingdom of God. The fall of Jerusalem fulfilled only too literally the maledictions to which Jesus gave utterance on that solemn day. The *pleen, except only* which we can only render by *but* (verse 24) *makes the persons here designated an exception as regards the preceding beatitudes.*—The term rich refers to social position, *full* to mode of living. The expression *you that laugh* describes a personal disposition. All these outward conditions are considered as associates with an avaricious spirit with injustice, proud self-satisfaction, and a profane levity, which did indeed attach to them at that time. It was to the Pharisees and the Sadducees more particularly that these threatenings were addressed.—And now this from Godet: "The terms hunger and weeping were literally realized in the great national catastrophe which followed soon after this malediction; but they also contain an allusion to the privations and sufferings which await, after death, those who have found their happiness in this world. In verse 26 it is more particularly the Pharisees and Scribes, who were so generally honored in Israel, that Jesus points out as continuing the work of the false prophets. These four woes would be incompatable with the spiritual sense of the terms poor, hungry, etc., in the beatitudes." So far Godet.

Anybody approaching these verses (Luke 6:24, 25, 26) with an unbiased mind will be ready to endorse the above exposition. Upon those laughing ones Christ pronounces four woes. Upon them rests God's curse. Reprobated are they. And subsequent history proves that God's curse rested upon them even before they were transported into hell. For this curse began to be realized, in a very marked degree, in the great national catastrophe, namely, the destruction of Jerusalem. These laughing ones were not members of that group pronounced blessed by Christ. Our Saviour excludes from this group these scorners which proved to be reprobated. Upon them God empties the vials of His wrath. This means that He shows them no mercy. In respect to these He is not compassionate. It follows, therefore, that the terms unjust, unthankful and evil do not signify the reprobate.

G. M. O.

IN MEMORIAM

Heden, den 12n April, l.l., behaagde het den Heer van leven en dood mijnen geliefden echtgenoot,

R. TRIEZENBERG,

na een langdurig lijden tot Zich te nemen, in den ouderdom van 54 jaar.

Zwaar valt ons dit verlies, maar hij stierf in het volle bewustzijn, dat hij de heerlijkheid inging. Dat is onze troost.

Mrs. R. Triezenberg,

Grand Rapids, Mich.

De Hollandsche mannenvereeniging, "De Heere Is Onze Banier," van de First Prot. Ref. kerk te Grand Rapids, betreurt het verlies van een harer leden, broeder

R. TRIEZENBERG.

Hij heeft zijne krankheid met zeer veel geduld en eenswillendheid met den Heere gedragen, en ging verlangend naar de ruste die er overblijft voor Gods volk de eeuwigheid in.

Moge zijn heengaan ons tot heilige jaloerschheid verwekken en trooste de Heere Zijne achtergelatene weduwe met de vertroosting des Heiligen Geestes.

Besloten werd een adres van rouwbeklag aan de weduwe te zenden, deze advertentie in de Standard Bearer te plaatsen en hiervan mededeeling te doen in de notulen.

Namens genoemde Vereeniging,

G. Schaafsma, Voorz.
W. Koster, Secr.

DE CHRISTELIJKE GEREFORMEERDE KERK IN NEDERLAND EN DE GEMEENE GRATIE

(Vervolg)

Wij hebben gezien in ons vorig artikel (zie den Standard Bearer No. 13 van dezen jaargang) hoeveel er waar is van het beweren van Dr. H. H. Kuyper (en meer andere theologen in Nederland zeiden dat op hun manier den professor na), dat Calvijn de geestelijke vader van het dogma der Gemeene Gratie is.

Dat dogma echter is als kerkelijk leerstuk officieel nog pas door de Chr. Geref. Kerk in Amerika aangenomen, en dan ook nog slechts in de windselen of de vodden van de befaamde "Drie Punten" gewikkeld of gehuld, die "Remonstrantsche" Neo-Calvinistische Belijdenis uitbouwsels, waarvan de veel aangehaalde "vaderen" zouden hebben gegruwd.

Wij weten, ook Dr. Bavinck gewaagde reeds in 1884 van Calvijn's *leer* der Algemeene Genade, en van deze (Calvijn's) Gereformeerde leer der Algemeene Genade zeide Dr. Bavinck, het is ons bekend, "dat ze in de Heilige Schrift was gegrond," en bepaaldelijk "door Calvijn daar was ontdekt."

En Bavinck verstaat dan onder die leer der Algemeene Genade, dat God met den val des menschen "Zijne Openbaring" niet heeft teruggetrokken, welke "openbaring" nu echter "een openbaring van genade wordt, welke zich splitst in een algemeene genade aan Kains geslacht, en in een bijzondere genade aan Seth en diens nakomelingen, en welke genaden na Noach elk in haar eigen bedding voortvloeien."

Natuurlijk, de Bijbellezer leest van die dingen geen woord in de Heilige Schrift. Maar Dr. Bavinck zegt het; gelijk ook Dr. Kuyper, de ontwikkelaar van de Gemeene Gratie leer zoovele dingen zegt, dat ze Schriftuurlijk zijn, ofschoon de leer des Bijbels ten eenenmale in strijd is met hetgeen hij in zake genade en zonde, val en behoud, verkorenen en verworpenen, wereld en menschheid, God en de zondaar, den Calvinisten zijns tijds voorhoudt. En als *deze* geleerden het zeggen, *moeten* wij gelooven!

Zeker zegt Bavinck de waarheid, wanneer hij aanteekent, dat als de Heere God nà den val den mensch opzoekt, een geheel nieuw element in de openbaring Gods optreedt, namelijk dat der ontferming en der barmhartigheid Gods, maar die genade en die ontferming en vriendschap, in het Vrouwenzaad ten volle geopenbaard en vervuld, gelden toch zeker niet het geslacht van Kain, den broedermoordenaar en verworpene; en zeker ook niet alle menschen (b.v. Kanaan en zijn nakomelingen) na den zondvloed!

Bavinck's geschrift over De Algemeene Genade dient dan ook wel met oordeel en bedachtzaamheid gelezen te worden. Bavinck kan zoo "overtuigend" schrijven!

Want naast veel schoons en opmerkelijks, wat inhoud en vorm betreft, bevat deze "lezing" of verhandeling, ook veel fantasie, valsche filosofie, om niet te spreken van veel dwaling en afwijking....

Verwarring van begrippen en gedurige tegenspraak zijn aan het boekje ook niet vreemd, al hebben *wij*, volgens het oordeel van sommige tegensprekers en zijdelingsche vijanden van ons, stille te zijn en ons niet vermeten zulk een groot man na te zien en te becritiseeren.

Wij meenen daarentegen het een plicht te zijn van ieder Gereformeerde, als de waarheid der Schrift, het Woord van God wordt aangerand, hetzij op grove of op fijne wijze, om te waarschuwen en te getuigen daartegen.

Zoo vindt ge in het genoemde werkje van Dr. Bavinck vreemde dingen omtrent de verhouding van natuur en genade, de betrekking tusschen zonde en genade, genade en cultuur, natuur en cultuur, voorzienigheid en ontferming, goede werken der Schrift en het vele goede door den natuurlijken mensch verricht, en goede werken onmogelijk anders dan door de werking van de "gratia specialis" en door het ware geloof.

En dan ook over de tegenstelling *en de harmonie tegelijk* van de "gratia specialis" en de "gratia communis," b.v. zoo: "De gratia specialis heeft wel een tijd lang in Israel zich een eigen bedding gegraven, maar loopt toch uit de ruime, wijde zee der menschheid, die daarvoor door de 'gratia communis' in stand is gehouden en bewaard.

"Israel is alleen verkoren, om den Christus Gods voort te brengen zooveel het vleesch aangaat, om de 'gratia specialis' volkomen openbaar, algemeen en overvloedig te maken.

"De stroom der 'gratia specialis' zwelt en wast en treedt buiten de oevers van Israel's nationaliteit. Dit was het mysterie door Paulus telkens met bewondering en aanbidding vermeld, dat de heidenen mede-erfgenamen Gods en huisgenooten Gods zijn. Beide 'gratia communis' en 'gratia specialis' eeuwen lang gescheiden, ontmoeten elkaar weder. Ze vereenigen zich en zetten nu in de christenvolken gezamenlijk haren loop voort."....

Om nu van deze genadeleer en van deze wonderlijke verklaring van Gods verlossingsplan, zooals zich dat in verschillende bedeeling openbaarde, hier maar niet veel te zeggen, willen wij toch even dit opmerken: Volgens Dr. Bavinck is dus de toebrenging der Heidenen een buiten hare oevers treden van de "gratia specialis" (bijzondere genade of partikuliere genade) om zich met de "Algemeene genade"-stroom te vereenigen!....

En zóó iets zou dan de verbreking van de middelmuur des afscheidsels zijn, waarvan de Apostel Paulus spreekt.

Verwarrende Bijbelopvatting, akelige Schriftverklaring, valsche genadewerktoelichting! Anders mag het toch niet genoemd worden, niet waar?....

Doch: revenons a nos moutons, keeren wij tot ons eigenlijk onderwerp terug.

Wat den inhoud van Stelling II (ons punt 5) betreft, zouden wij zeggen: Hoe God zich verhoudt tegenover de wereld? Dat leert ons de Heilige Schrift duidelijk genoeg op zeer vele plaatsen; en ook, hoe die verhouding van onderscheidene zijden en in verschillende betrekkingen kan worden bepaald.

Ook onze Gereformeerde Belijdenisschriften — op-

nieuw zij het gezegd — geven dat in een somma kort en bondig, klaar en helder weder. Zie b.v. in den Heidelbergschen Catechismus de Vragen en Antwoorden 26, 27 en 28, met de daarbij behoorende teksten.

En zie b.v. in Gods Woord, om een enkele plaats daaruit te noemen hier, Judas de verzen 20 en 21, waar ge een duidelijk aangewezen cultuurtaak voor het Verbondskind, dat in den Tweeden Adam is begrepen, ziet vermeld en voorgehouden.

Hoe de verhouding van het kind van God tegenover het zoogenaamde cultuurleven moet zijn, is een andere vraag van den Neo-Calvinistischen dag.

Een vraag echter, die onzes inziens voor een oprecht christen en trouw Bijbellezer toch niet zoo heel moeilijk is te beantwoorden, ook al heet hij Gereformeerd, en is hij niet Roomsch of behoort hij niet tot de Wederdoopers.

Maar met die vraag breken zich heden ten dage vele sprekers en schrijvers in Nederland onder de belijders van het christelijk geloof het hoofd mede, niet het minst onder de Calvinisten, die klaarblijkelijk zelf niet geheel tevreden zijn met de "duidelijke uitstippeling daarvan door Dr. A. Kuyper Sr. in zijn 'Meesterwerk' over 'De Gemeene Gratie'," en in zijn Stone Lectures, "zoo helder en zoo overzichtelijk schoon" gegeven en geteekend.

Voor ons geeft, behalve wat de gewijde boeken van het Oude Verbond te dezen opzichte doen zien, hetgeen de Heere Jezus heeft geleerd en Zijne Apostelen na Hem hebben onderwezen, genoegzame aanwijzing, dat, wat tegenwoordig "cultuurleven" heet, veelal niets anders is en kan zijn, dan de ontwikkeling van de krachten en schatten der "natuur," van de gaven en talenten der menschen in Oost en West, in Zuid en Noord, in dusgenaamd gekerstende zoowel als in door de beschaving buitgemaakte en geroofde landen; en dan die ontwikkeling en ontplooing en groei en kweeking *onder de macht der zonde, in dienst van het zondig vleesch, onder het geweld van den Vorst der duisternis en van deze eeuw, die Satan heet of Tegenstander Gods, die de vader der leugen is en een menschenmoorder van den beginne.*

Men spreekt hier en daar in Nederland b.v. op het gebied van kunsten en wetenschappen en van maatschappelijk en staatkundig werken in vroeger "gouden eeuw," en wijst dan, om iets te noemen op de "christelijke" en "door den Heiligen Geest geïnspireerde" kunst van Vondel en Rembrandt, maar dit overschoon etiketteeren willen wij nu maar liever "een wenschen noemen dan een dadelijk gelooven," om met zeker Vragenboekje te spreken. Want of men al Bijbelsche tafereelen fantaseert en afschildert op het doek, daarmee is toch iemands Evangelischen zin nog niet bewezen, vooral niet in een tijd als de Nederlandsche Republiek in de 16de en 17de eeuw beleefde.

Misschien zal omtrent die cultuurvragen de geachte referent Ds. Van der Molen ons ook nog wel nader willen inlichten en verdere verklaring willen geven.

Dat toch ligt o. i. eveneens op zijn pad, waar Z.Eerw. deze dingen noemde.

Want als Gemeene Gratie, en waarschijnlijk dan SCHRIFTUURLIJKE Gemeene Gratie, volgens Ds. Van der Molen, hierbij moet worden genoemd als doelrichter en instructeur, — waar gaan wij dan heen?

Wat krijgen wij dan?

Dat er een bepaalde beteekenis en een zekere verhouding bestaat van Christus Jezus als het Woord, door Wien de hemelen zijn gemaakt en al hun heir, door Wiens almacht de dingen zijn geschapen die gemaakt zijn en die bestaan, dàt leert de Heilige Schrift gewis en zeker!

Dat in en door Jezus Christus ook de dingen des hemels zoowel als die van de aarde zullen worden herschapen in onvergankelijke, onverwoestbare heerlijkheid, geeft het Woord Gods ook wel te kennen.

Dat God in Christus de wereld met zichzelf verzoenende was, gelooven wij ook van harte; want dat zegt ons het onfeilbaar Godsgetuigenis evenzeer.

En zeer zeker houdt het Noachitische Genadeverbond Gods vrije en dierbare gunst in aan zondaren die Hij in den Raad des Vredes en der Verlossing gedacht; aan het menschelijk geslacht voor welk Christus de Heere de zonde heeft gedragen als het Lam Gods; des Heeren ontferming opnieuw, aan Zijn knecht Noach toegezegd als Zijn vriend en aan zijn zaad, als het hoofd van het nieuwe menschengeslacht, als de tweede vader van de wereld na den zondvloed.

Maar stellig is hier geen sprake van wat de dwaalleer der Gemeene Gratie durft te maken van Gods Genade verbond met Noach, van dat Verbond waarvan de Boog in de Wolken het schitterend getuigenis zou zijn en heilbelovend waarteeken.

Evenwel, gelijk te voren, blijven wij vragen aan den geachten redenaar in de Chr. Geref. Predikanten vergadering herhaaldelijk genoemd: Toon ons plaats en inhoud van UWE Gemeene Gratie leer, een leer die volgens uw zeggen niet gelijkluidend is met die der Neo-Calvinisten, maar die desniettemin wel degelijk bestaat, en door de Heilige Schrift ook wordt geleerd.

(Wordt vervolgd)

G. V. B.

Onderstaande broeders zijn aangesteld als agenten voor de Standard Bearer.

C. Lemmers, 318 John Ct.,

E. Brondyk, 719 Mable St., Kalamazoo, Mich.

W. Kooienga, Byron Center, Mich.

Namens de Manager, John Doezema

STEMMEN UIT HET WESTEN

Als ik me nu door het weer liet beïnvloeden in dit mijn schrijven, dan zouden deze ontboezemingen inplaats van fluisterstemmen wel eens "bulderende stemmen" kunnen worden. Het is dan ook wild op 't oogenblik rondom de pastorie. De storm loeit en giert en doet alles steunen en kraken. Hagel, sneew en regen wisselen elkander af of vallen tegelijk. Die wijs is, blijft thuis, stookt zijn fornuis eens weer goed op en — schrijft zacht fluisterende stemmen uit het Westen of tracht anderszins zich aangenaam en nuttig bezig te houden. Ik beloof u dan, goede vrienden, dat ik die bulderende stormstem niet bot zal vieren; zal kalm en bezadigd blijven.

Ik begin het stadje mijner inwoning nu zoo'n beetje te kennen. Jonge, jonge, wat is dit eene gereformeerde vesting. De eene groep is nog gereformeerder dan de andere. We hebben hier twee "Dutch Reformed" kerken, twee Chr. Gereformeerde kerken, eene Nederlandsche Gereformeerde (oud-Ger.) gemeente en ook nog ons Protestantsche Gereformeerde kerkje. Er werd mij verteld, dat er voor een poosje een Baptist of Presbyteriaansch (welke van de twee weet ik niet meer) kerkje geweest is. Doch niet voor lang. Men kon het blijkbaar niet uithouden tegen het stoere gereformeerde leven der Nederlandsche voortrekkers. Neen, zelfs voor Ds. Bultema's Bereër-duifje was geen ruste voor de holte haars voets. Neen, hoor, niets van dat alles! Gereformeerd was ons uitwendig leven nu al voor jaren hier, en gereformeerd zal het blijven. Daaruit zal men dan ook zeker moeten verklaren, dat men ons zoo ongemeen goed gezind is. We moeten dan toch wel door en door gereformeerd zijn. We begonnen hier met een voor- en namiddagdienst en al spoedig groeide het getal nieuwsgierigen, belangstellenden en geïnteresseerden. Toen, dachten we, moest er maar een avonddienst bij komen. En, jawel, er verliep bijkans geen avond of van alle vijf genoemde kerken kwam men om het Woord te hooren. We hebben ons destijds en nu nog meer grootelijks verheugd.

Ja, goede vrienden in het Oosten, dat gereformeerde leven hier (ik bedoel hier nu maar uitwendig) maakt een overweldigende indruk op iemand die bijna zijn geheele leven in onze groote steden gewoond heeft. Allen, met uitzondering van ten hoogste twee of drie personen, zijn hier van Nederlandschen oorsprong, hetzij daar geboren of naar ouderlijke of vooruderlijke afstamming. Ook zijn ze allen, met de gewone uitzonderingen, naar doop, onderdoop of belijdenis lidmaten van gereformeerde kerken. Des Zondags biedt zulk een tafereel zooals wij dat vijf en twintig jaren geleden in Nederland zagen, vooral in Zuid-Holland: alles naar de kerk. Men kan dan ook des Zondags, naar mij verteld is, geen gasoline koopen voor zijne auto. Ook zijn hier geen schouwburgen of "moving picture" huizen. Het uitwendig-ruw-goddelooze ziet men hier niet in uitstallingen of gebouwen. Uitwendiglijk daarom, kan men zich nauwelijks inbeelden dat er een goddelooze wereld is, waar de vorst dezer eeuw grijns- en schaterlacht, waar het fraaie der wereld schittert en pronkt in helle-feesttooi, waar alles lacht en buldert, onbeschroomd zich werpend in drank- en vloek- en hoervermaak. Zooals, b.v. in Monroe street te Grand Rapids; de groote "White Way" te New York; Woodward Ave., te Detroit; de gewesten der Nachtclubs te Chicago, of ook White Chapel te Londen en Unter den Linden, Wilhelm- en Leipzigerstrasse te Berlijn. O! neen, verre van daar, zooiets ziet men in het gereformeerde Sioux Center niet!

Nu zou men verwachten, dat in zulk een plaatsje een sterk gereformeerd belijden en leven te vinden zou zijn. Ik hoor u al vragen of er niet een Christelijke School is die klinkt als een klok. U verwacht ook een samenwerken van Juda en Ephraim; een broederlijk verbond tusschen Benjamin en Ruben. Een optrekken gezamenlijk van alle stammen tegen Filistijn en Moabiet. Een zich onbesmet bewaren van de wereld in eigen veste. Want indien hier niet, waar zou men zulks dan wèl verwachten? Nu moet ik u echter teleurstellen. Zoo is het ten eenenmale niet.

Even vóór dat we hier aankwamen was er een groote Indignation Meeting (vrij vertaald i. e., "eene samenkomst waar men zijn verontwaardiging lucht") gehouden in onze veste Sioux Center. Wat toch was het geval? Er moet, namelijk, een groot deel van de leden en doopleden der Gereformeerde kerken geweest zijn, die hun slokje nogal lustten. En naar luid der berichten moeten zij hun slokje ook verkregen hebben, m. a .w., "bootlegging" werd in Sioux Center ook gevonden. En, jawel, het resultaat was dat een "pledge" aangenomen werd die in de lokale nieuwsbladen geadverteerd werd en waar tevens om onderteekenaars verzocht werd. Die "pledge" was gericht, strikt genomen, eigenlijk aan de oudsten van Israel die het stadsbestuur in handen hebben en in die "pledge" sprak men zijn verontwaardiging uit over het plichtverzuim der bestuurders van de veste. Ik vind deze beweging een slag in het aangezicht der kerkeraden van Sioux Center. De tucht der kerk moest immers uitgeoefend tegen allen die openlijk of bedekt zich overgaven tot veel zoeten wijns? De kerkeraden weten toch wel dat een dronkaard geen deel heeft in het koninkrijk Gods? Noch hij die de ongelukkigen daarin stijven door hen gedurig die drank te verkoopen? Houdt nu in de gedachten dat al die overtreders der wetten lid of dooplid der kerken waren en gij zult mij toestemmen dat men geen "Indignation Meeting" moet houden, maar de tucht toepassen. En de Dominees gingen daarin voor.

Verder. Ik zeide, dat we hier geen schouwburgen of "movies" hebben. Neen, dat niet. Maar wat we wel hebben hier, zijn opvoeringen van flauwigheden zooals een "Womanless Wedding" en dat natuurlijk ook weer door belijders van 's Heeren naam. Vrij vertaald heet dat stuk "Een trouwpartij zonder vrouw." Hoe kan dat? Wel, de rollen der vrouwen werden door mannen, verkleed als vrouwen, waargenomen. Ik vraag u, wat is

nu zulk gedoe anders dan een nabootsen van de wereldsche schouwburgen? Ik aarzel dan ook niet om het als goddeloos te brandmerken. En het is flauw ook. Als ik nu met alle geweld tooneelkunst wilde hebben, welnu, dan ging ik (als het God niet verhoede) naar Sioux City en kon daar tenminste een werkelijke vertooning zien. Geen Gereformeerde namaak. Ik weet niet of er nog geopend en gesloten is met gebed. Nog één zaak zullen we even aanstippen en dan hoop ik dat ge zult weten dat, hoewel Sioux Center geheel gereformeerd heet, toch de kracht der godzaligheid veelal vreemd is. Of weet ge het niet, dat Juda Ephraim nu al zeven jaren benauwd heeft en dat Ephraim Juda benijd heeft. In deze plaats, waar, naar menschelijke berekening, het Gereformeerde leven en belijden zou kunnen bloeien zooals nergens anders, hier brandt nu al jaren een der grootste Hoeksche en Kabeljauwsche twisten der Chr. Geref. Kerk. En was het nu maar een werkelijke godsdienststrijd, maar dat is het niet. Men vecht en scheldt en eet elkaar op om geld en steenen en eer. In één woord: het is een onverkwikkelijk schouwspel. Daaruit vloeide dan ook al voort, dat de eene Christelijke school nu vóór eenige weken publiek verkocht werd en de andere kwijnt en gaat sterven als de Heere niet spoedig de harten zijner kinderen verteedert en hun zaad weer als voorheen naar luid van Zijn Verbond laat opvoeden.

De wereld? Natuurlijk is de wereld hier in Sioux Center. Alleen maar, de wereld openbaart zich hier anders dan op andere plaatsen. Ze heeft hier een gereformeerd mom op het gelaat. Ze zit in de kerk. Ze psalmzingt en "lofzingt" mee. Ze vergiftigt het leven der kerk, ze bezoedelt bedektelijk leer en belijdenis en leven. Ze zegt hier met Jozefs broederen: "Wij zijn vroom," maar in het hart bruischt de haat tegen God, tegen zijn Bondsvolk, tegen zijn Woord en Wet. Maar alles bedekt, zóó bedekt, dat als wij in de kerk of catechisatie van de wereld spreken, de kinderen opzien en hun de vraag op het aangezicht ligt bestorven: "Wat bedoelt Dominee met die 'goddelooze wereld.' We zien haar niet. Waar is ze?" En Satan grijnslacht.

Intusschen is de wilde wind waarvan ik gewag maakte overgegaan, in sneeuwjacht en stormgeloei. Het is verre na middernacht. Wel te rusten, vrienden. Misschien fluister ik nog wel eens weer.

G. VOS

Sioux Center, Ia., 4-13-'28.

ATTENTIE!

Indien er zijn die hun Standard Bearers wenschen te laten inbinden, die gelieven zich te vervoegen bij L. Yonker, 1042 Logan Street.

Frank Prins, Treas.

THE SEVEN CHURCHES OF ASIA

The Church That Lost Its First Love

(Continued from page 312)

We are, then, in view of the very serious condition of the Church of Ephesus not at all surprised, that the Lord approaches that Church in this letter, addressed to her, with a most significant admonition to repent and do the first works. No doubt, also with regard to this admonition we may remark that it is addressed first of all to the angel of the Church and the office-bearers that must watch over themselves and over the flock. But in and through them He also admonishes the Church as a whole. And not only does he urge them to turn and repent and do the first works, but He also shows them the way to such true conversion: "Remember whence thou art fallen!" The Church must recall former days, the days of her first love. Oh, it is altogether possible, that the influence of the dead and unspiritual element becomes, for a time, so strong and overwhelming, that even the true spiritual Israel submit to its carnal and deadening power. They do not want such a condition of dead orthodoxy and dead works. For a time they also raised their voices in protest against this tendency to emphasize mere doctrine and works without faith and love. But after all they became accustomed to the condition. Their voices were silenced. They gradually forgot how it used to be, when the congregation was still characterized by a true and warm spiritual life. The past did not live before their consciousness anymore. With the dead element of the Church they had gradually sunk into a deep spiritual slumber. Thus gradually the true spiritual note was lacking everywhere. It was missing in the preaching of the Word as well as in the instruction of the youth. It disappeared too, from the pastoral work. If I may speak for a moment in modern terms, when the angel of the Church or the elders went through the congregation in their annual work of visiting the families, the subject of personal faith and growth in spiritual life and in the knowledge and grace of the Lord was hardly touched. Such questions as whether the services were faithfully attended, whether the Church-papers were read, whether they contributed to the earthly support of the Church, questions that had reference to the external life of the members, were certainly asked. But personal assurance of faith and increase in sanctification were matters that were generally left unmentioned. To make confession of faith before the consistory was practically like passing an examination in dogmatics. Everywhere the spiritual note was missing. And the real heart of the congregation had gradually grown accustomed to this state of things. And now the Lord shows them the way to true repentance and conversion. The angel and the members must recall those first years, when all were filled with the love of

Christ, and when all was aglow with ardent spiritual life, when the members could bear testimony to one another of their personal participation in the grace of Him, that loved them unto death. And picturing to their mind once more that former state of affairs in the Church, they must be filled with an earnest longing to restore the Church to that former state, from which she is now fallen. Things must change. In preaching and teaching and pastoral work as well as in the communion of the members mutually this element of love and true spiritual life must receive due emphasis once more. Not, indeed, as if the Church must now fall into the other extreme of false mysticism; not as if she must neglect the truth; but while remaining strong in the truth she must return also to her first love and do the first works. The life of the congregation must proceed once more from the root of the true love as it is in Christ Jesus her Lord.

So important this is that the Lord threatens the Church with extinction if she will not repent. Significant in this connection is first of all the manner in which the Lord announces Himself to the congregation. He it is, Who holds the seven stars in His right hand and Who walks in the midst of the seven golden candlesticks. In other words, the stars, that is, the angels or the ministers and pastors are His gift to the congregation. Only when He gives them are they truly ministers of the Word. He it is Who by His Spirit must equip them with all spiritual gifts and power to enable them unto the work in His vineyard unto which they are called. This is a truth which cannot be too strongly emphasized also in our own day. There is no theological school that is able to furnish the necessary ministers of the Word to the Church in the world. Certainly, training, thorough training in the knowledge of the Scriptures is necessary and valuable. But the Lord must give the angels of the Church nevertheless. He alone holds the seven stars. All their ability they receive only through Him. If He does not give angels to the Church, there may be false teachers and seekers of self; but never will she have pastors and ministers that are able or willing to seek the real and eternal welfare of the flock of Christ. Besides, also the Church has her life in Him. He walks in the midst of the seven candlesticks. That they are candlesticks, lights in the world, is only through Him. Very essential, therefore, for the Church is her living fellowship with Christ her Head. If she separates from Him, if her life becomes divorced from His life, she must understand that there is no life and no light for her. Already in this announcement is implied the warning, that if the Church continues to depart from her first love, death and darkness can be the only result. But this threat is enforced by the direct announcement of judgment, if she does not repent: "I come to thee and will remove thy candlestick out of its place." The meaning of these words is perfectly plain. The Lord addresses the Church as her King and Judge. When the Lord in this connection speaks of His coming to the Church, it is evident that He does not refer to His final coming in the clouds of heaven and for final judgment of the quick and the dead, but to a coming for judgment in the course of the history of the Church of Ephesus. The Church will cease to exist as a living manifestation of the Body of Christ in the world. Outwardly she may perhaps remain for a time. But the life of the Lord shall be wanting and a shining light she shall be no more. She will simply develop into one of those dead Churches of which we can see so many round about us in our modern times, churches that still bear the name of a Church, but have lost all the essentials of a true representation of Christ's Body; churches that are no more in reality than mere worldy human societies, without the truth and without the light of life. The Church of Ephesus will die, if she does not repent. She will become a false Church. With her love of Christ she will lose her hold of the truth, her power to cast out evil men, her works, her all. And notice that this threatened judgment is entirely in harmony with the condition of the congregation. A Church that loses her first love is doomed to die, for the simple reason that she divorces herself from the source of her life in her Head Christ Jesus. And, therefore, we may well take to heart this admonition which the Lord addresses, first of all to the Church of Ephesus, but also to the Church of all ages, also to us. It is true, that by the grace of God we may adhere to the truth, even to the truth as was denied in the well-known three points of 1924. But let us beware to refrain from all boasting, and to watch and pray, that we may not fall into the error of the Church of Ephesus. We emphasize the truth. It is well. The truth must needs be emphasized. To depart from the truth is to seek the ways of death. But mere knowledge of the truth is not sufficient. Only if our knowledge is true spiritual knowledge of the Lord Jesus Christ, rooted in His love can we expect to live. He that hath ears to hear let him hear what the Spirit saith unto the churches!

But the Lord does not close this letter with a word of judgment and warning, but with a most comforting promise to those that are faithful and will fight the good fight even to the end. He introduces this word of comfort and encouragement with the well-known: "He that hath an ear let him hear what the Spirit saith unto the Churches." Not all have ears to hear, even in the visible Church of Christ in the world. Only they that have been efficaciously called out of darkness into His marvelous light can spiritually hear and understand and heed the call. To these, to this spiritual essence of the Church, the Lord now addresses Himself. They must hear. They must arise and recalling former days must insist that the condition of the Church shall change. They must insist upon a change in the tone of the preaching, in the character of the instruction that is given, in the nature of the pastoral work, in the entire life of the congregation. They must demand that the congregation repent of her dead works and return to her first

love. This will not be easy. They must expect opposition from the part of the dead element in the Church. A bitter fight it may become for them, a battle in which they will have to suffer much. For worse enemies than carnal Israel the true spiritual Israel has none in the world. The bitterest fight is always being fought within the walls of the Church. Hence, they that have ears to hear and will repent and insist upon a thorough reformation of the Church must expect opposition from those that belong to the Church nominally, but have no part with her true spiritual life. They must expect contempt and derision, hatred and persecution. First the angel, if he does repent, will have to experience this enmity from the dead element. Then also they that with him are placed over the flock of Christ. They may have to suffer according to the flesh. Perhaps they will be deposed from office, even as was our own lot for the very same cause. Outwardly they may have to suffer defeat. But if they will be faithful to the end, they have nothing to fear. For the Lord encourages them with the beautiful promise: "To him that overcometh will I give to eat of the tree of life which is in the midst of the paradise of God."

In Paradise the First there was a tree of life. It stood in the midst of the garden. That garden of Eden was God's dwelling place with man on earth. It was His tabernacle, His temple, wherein God blessed man with the fellowship of the covenant of His friendship. The midst of the garden was, so to speak, the holy of holies. There God dwelled. There Adam could meet his God, could speak with Him as a friend with his friend. There was life and joy for Adam, God's covenant-friend. There he had life in the true sense of the word. There also was the tree of life. That tree was a sacred sign and symbol between God and Adam, that the latter could have life only in God's covenant-communion. Surely, it was also more than that. It was also the means to perpetuate and sustain Adam's earthly existence and life. But it was also a sign of God's covenant to Adam. He could eat of that tree only as long as he stood right with God. He could not reach the tree unless he could meet his God. And he could not meet his God unless he stood in righteousness and holiness. Only as the friend of God and enemy of the devil, therefore, could he eat of the tree of life, which was in the midst of the garden. But still more. The tree of life was also an image of better things to come. For the earthy is an image of the heavenly. Paradise the first is an image of better Paradise that is to come, when all the weary night of this present struggle and battle shall have passed away, and all things shall have been made new. It is a picture of the perfected fellowship of God's covenant in the eternal Kingdom, in the new heavens and the new earth, in which righteousness shall dwell forever. Then the tabernacle of God shall be with men as it was never before. For the first covenant was broken only to be maintained and perfected in God's everlasting covenant of grace. Better things are coming than ever were, even in Paradise the first. For after all, the first Paradise was of the earth earthy, but the Paradise of God that is to come is of heaven heavenly. When that better day dawns, we shall walk, bearing the image of the heavenly, in everlasting perfection as friends of God in His tabernacle. And in that tabernacle God through Christ shall give us everlasting life in His communion. Of this eternal life in the everlasting tabernacle of God the Lord speaks in this word of promise. Oh, surely, to him that overcometh the Lord also here grants in principle that he may eat of the tree of life which is in the midst of the Paradise of God. An unspeakable solace it is to him that also now he may enjoy the communion of God's fellowship and have the peace that passeth all understanding. But this is only a foretaste. Soon the dark night of struggle and suffering is past, is past forever. And then the eternal morning dawns, the morning of everlasting vitcory and joy. Then we shall be perfected and see the beauty of the Lord our God in His temple forever and ever. And forever and ever we shall be satisfied with His presence, eating of the tree of life that is in the midst of the new Paradise. Let us, then, hear and heed and be comforted and encouraged. The battle may be hard, but the victory is glorious. And the suffering of this present time is not worthy to be compared with the glory that shall be revealed in us! It is of grace that it is given us in the cause of Christ, not only to believe in His name, but also to suffer with Him. And if we suffer with Him we shall also be glorified together! He is faithful that promised! And powerful to accomplish all He ever promised!

H. H.

Op den 7en Mei hopen onze geliefde Ouders

ALBERT HEETHUIS

en

DERKJE HEETHUIS, geb. Pastoor,

hunne 50-jarige Echtvereeniging te herdenken.

Zij de Heere hun tot hulp en sterkte in de toekomst gelijk zij dat ook mochten ervaren in het verleden, is de wensch van hunne dierbare kinderen

Harry Meyer
Bertha Meyer, geb. Heethuis
Peter Heethuis
Sadie Heethuis, geb. Helmhold
Fred Sytsma
Jennie Sytsma, geb. Heethuis
J. H. Geurkink
Harriet Geurkink, geb. Heethuis

Grand Rapids, Mich.

Den tweeden Mei hopen wij met onze Ouders

CORNELIS JONKER

en

TEETJE JONKER—Blom

hunne 50-jarige Echtvereeniging te herdenken.

Van 3 uur tot 5 uur des namiddags wordt er "Open House" gehouden om aan de verdere familie en vrienden en kennissen de gelegenheid te geven om hen ook te bezoeken.

De Heere zij verder met hen op hunnen levensweg.

De Kinderen

1055 Tamarack Ave., N. W., Grand Rapids, Mich.

ANTITHESIS, SYNTHESIS AND DUALISM

It is not many years ago that it was a rather generally accepted principle with Reformed people, that in this whole life, in every sphere of life in the midst of the world, the Christian was called to assume an antithetical attitude towards the world of darkness. For what did righteousness and unrighteousness have in common? Or what concord is there between Christ and Belial? The natural man minded the things of the flesh, and the carnal mind is enmity against God, it is not subject to the law of God, neither, indeed, can be. Hence, he cannot see the Kingdom of God and will not seek God, but loves the darkness rather than light. But the spiritual man, who has been renewed by the Spirit and grace of God, according to the inner man of the heart, lives from the new principle of regeneration and reveals himself as a child of light. It is, therefore, not his calling to leave the world, but to live the whole of life from a different spiritual-ethical principle than the natural man. He is in the world but not of the world.

Of late this principle of the antithesis has generally been denied or silenced into oblivion. For a time those that were not at all in favor of the antithetical life-view still pretended to defend it, only claiming, that in this present time the antithesis is never absolute but only relative in actual manifestation. It is absolute in spiritual principle, but by virtue of the operation of a common grace there is also a certain practical synthesis in this world between the children of light and those of darkness. But lately one does not hear any more, even of this so-called relative antithesis. The antithesis is forgotten, both in theory and in practice.

Of course, this change of views and convictions does not alter the facts. Light and darkness are still antithetical with relation to each other; righteousness and unrighteousness are still mutually exclusive; Christ and Belial still refuse to be combined and united in fellowship of friendship. And still it is this principle of the antithesis that must needs dominate the entire life of the Christian in this world. He must fight the good fight even unto the end and it is given him of grace in the cause of Christ not only to believe in Him, but also to suffer with Him. Then, and then only, may he expect that he will also be glorified with Him.

What is meant by the antithesis? And, first of all, what is the antithetical lifeview in distinction from Dualism? The term antithesis as such signifies contrast, opposition. And as we use the term we have reference to the contrast, the opposition between light and darkness, between good and evil, between God and the devil, between the Church and the world. But it cannot be denied that there are not a few, who, while they speak of the antithesis in this ethical-spiritual sense of the word, really have a dualistic conception of the relation between God and the devil and, consequently, of the relation between the Christian and the world. Dualism is very old. It is already developed among the heathen nations, especially of Persia and Egypt. Neither causes it surprise that dualistic philosophies and religions are developed among the nations. The existence of good and evil is a fact patent to all. The belief in some god is also as universal as the human race. Atheism was never seriously accepted by men, because in the heart of no man does God leave Himself without witness that He is. And thus thinking people came face to face with the very serious question: how must we explain the relation between good and evil on the one hand and God on the other. The conclusion they drew was that there were two primal causes, the one the cause of good, the other of evil; two gods, a good and an evil. They could not find unity between the two. In what way the existence of good and evil, both physical and moral could be explained from one god, they did not see. And so they accepted the awful theory of a double deity. These two gods were at war with each other in the world. And the hope of these dualists was that they believed that the good god would ultimately triumph over all the forces of the evil good and the light would have the victory. Not so seldom they applied these dualistic views to the world as they saw it. Sin and suffering as they saw it, are inevitably connected with life in the flesh, with matter; while all that is good was connected with spirit. And thus they arrived at the dualism between matter and spirit. The spirit was good and was created by the good God, matter was evil and was either itself the eternal source of evil, or was created by the evil god. Hence, salvation consisted in fleeing from things material, that the spirit might rule and have the victory. Asceticism offered the best practical rule of life. Crucify the flesh in that sense of the word, was the slogan. Flee from the present world, chastise the body, and you shall be saved. The more you deny life to the body and to the things of the body, the better and the more effectively you fight the evil god.

It cannot be denied, that at a very early date this dualistic view made an attempt to gain entrance into the Church of Christ. Already the apostle Paul warned against it in his epistle to the Colossians (11:20-22). He speaks of the rudiments of the world and of being subject to ordinances. He mentions these commandments and ordinances of men as expressed in the slogan: "Touch not, taste not, handle not." The same tendency became manifest somewhat later in the asceticism of men that withdrew into the desert and lived for years on lonely pillars, to seek the most absolute seclusion from the world conceivable and overcome the power of the flesh. And the same dualistic principles lie at the basis of Roman Catholic monasticism. They leave the world and recede into the solitude offered behind the walls of convent or monastery as the height of godliness in this world and the most effective way to save one's soul. Chastisement of the body was a matter of, at least a means to sanctification. Celibacy was holier than the

married life. All because the material world and the life of the body itself was conceived as the seat of all evil and the victory of the spirit was the triumph of the good.

Now, although it cannot be denied, there are even today many people who conceive of the opposition between God and the devil in this dualistic way and, therefore, create a dualistic relation between the Church and the world, while they imagine they are speaking of the antithesis, the latter has really nothing in common with the former except the appearance, the semblance of things. You know as well as I, that many people think in terms of dualism, while they speak of the antithesis. They begin to speak of God and Satan, as if the two were eternal and were two independent sources, the one of Good, the other of evil. God creates a good world; the evil makes it evil; for a time there is a battle, caused by the fact, that God determines to regain the world and restore it to its original goodness and purity, and finally, after a long struggle, God has the victory over the devil and the latter is banished to everlasting punishment, together with the wicked. Such is often the presentation of this matter. It is principally dualistic. And it is a poor and gloomy life-view. For, first of all, it is an attack upon, at least a denial of the absolute Godhead of God and postulates a power next to Him, that works independently of Him. And, secondly, this power of evil, the devil and his host may ultimately be subjugated and defeated, in the meantime they accomplish much evil, cause much suffering and create a good deal of everlasting destruction in the work of God. And the proper antithetical view differs from this dualism principally and in many respects. Dualism postulates two primal causes, two gods, the antithesis starts from the fundamental principle: God is God and He alone. There is no God beside Him. Dualism presents the present relation between the good and evil as a duel, in which the power of evil gains many temporary victories; the antithesis knows of no such thing, but maintains that God at all times executes His counsel and that the powers of darkness certainly serve His purpose and nothing else. Dualism conceives of the end of all things as merely the defeat of evil and a restoration of the original state of things; the antithesis emphasizes that all the operation of the powers of darkness must serve to lead all things to a state of glory and bliss that could otherwise never have been reached.

Let me, then, briefly, draw the antithetical line.

God is a light and there is no darkness in Him. He alone is God and He is good. His very being is good, and evil cannot come forth from Him. He is righteousness, justice and truth, love and holiness and purity, the absolute Good in Himself. And in Him there is no unrighteousness, no corruption, no lie, no evil. That is why God is beautiful and glorious. And as the Triune God He lives the life of the most glorious and blessed, eternal covenant-fellowship in Himself. He exists of Himself and by Himself, and apart from Him there is nothing that has any being. He is not the greatest among all gods, but He is God alone. He is not the supreme good in comparison with other good, but He is the sole Good and the Fountain of all good that is. God is God and God is good. There is no power apart and independent from Him. And there is no evil, no darkness in God. This is really the most fundamental principle of all the Word of God, the starting point of all true conceptions.

In the second place, we must remember, that God determined to reveal Himself unto the glory of His Most Holy Name. To reveal His glory is the motive and purpose of all His counsel, of His everlasting good pleasure. For He made all things for His Own Name's sake, even the wicked unto the day of evil. And He raises Pharaoh for no other purpose than to reveal His power and glory through Him. Hence, God in His counsel determines to reveal the glory of His Name antithetically, to manifest the glory of His Being on the dark background of, in contrast with, in opposition to evil. He determines from everlasting not only to reveal that He is Truth, but to do this in opposition to the lie; not only to manifest that He is Righteousness, but to accomplish this in opposition to Unrighteousness; to reveal that He is Holiness, but in contrast with corruption. In a word, God in His counsel conceives of the antithesis, that is, the revelation of His glorious light-Being, full of grace and truth, in antithesis to darkness full of horror and the lie. That He loves the truth and hates the lie, that He loves righteousness and holiness and hates unrighteousness and corruption, that is what the Most High determines in His everlasting counsel to make manifest. So that we must certainly maintain that in His eternal counsel God has willed the darkness and all that is connected therewith, but always in such a way, that He conceives of it as an object of His hatred and displeasure, that the glory of His Name may be extolled. Never does darkness appear in God's counsel as the object of His love and pleasure. He has no pleasure in sin and corruption. But neither may we explain the existence of evil as independent from God's eternal will and decree. For our God is in the heavens; He doeth whatsoever He pleases. And God's counsel shall stand, He shall accomplish all His good pleasure. And the evil which God conceives in His counsel always serves the purpose to enhance the glory of His Name.

In the third place, we must recall, that for this purpose God wills a people of His covenant, that shall exist to the glory of His Name and whose sole purpose is to shew forth His praises and to manifest His glorious virtures. They must be partakers of His nature and life, they must be bearers of His image, they must be vessels of His light, manifestations of His righteousness and truth, of His Holiness and grace and love. For the realization of the counsel of God, they must be of His party. And since it was God's eternal purpose to reveal this glory antithetically, as over against the darkness of the lie, unrighteousness and corruption this power of darkness must be there in the vessels of wrath and the children of light must be brought into closest connection

with them, in order that they may manifest the light and condemn the darkness, stand for the truth and condemn the lie, walk in holiness and love and condemn corruption and enmity of God. Thus God conceives of the vessels of mercy and those of wrath, that the former may reveal the glory of God's virtues over against and in opposition to the powers of darkness. Thus is God's eternal purpose. For He is the potter and we are the clay. And it is His sovereign prerogative to make known His power and glory in vessels of honour and of dishonour, and to raise Pharaoh for the purpose of revealing the glory of His infinite Name. Such is the counsel of election and reprobation. They are not two coordinate parts of God's counsel, but the latter serves the former. Reprobation serves both to bring out the glory of election and to lead in a way of opposition and sin God's covenant to highest conceivable glory.

Such is the idea of the antithesis.

Thus God executes it in time.

He creates Adam, the first man and makes him of His party, His covenant friend. He creates him in His own image, in order that He may truly know his God, live with Him in covenant-fellowship, and serve Him in love with all his heart and mind and soul and strength. He is God's prophet, to know Him and glorify Him in praise and adoration; He is God's priest, to love Him and to consecrate himself to Him with all things; and he is king under God to have dominion over all earthly things in the Name of his God and according to His ordinances. But he must be such antithetically. It is his calling to be of God's party over against darkness. Hence, the tree of knowledge of good and evil is placed in paradise the first. Hence, the devil is permitted to appear on the scene, whose name is slanderer and adversary, all according to God's counsel. Thus the forces of opposition were created, and it was Adam's calling to be God's covenant-friend, to maintain the name and glory of his God in opposition to the powers of darkness. Henceforth he could no longer serve God without also opposing the devil. But the first man falls and violates God's covenant, all according to the determinate counsel of God. By his fall in sin he becomes wholly corrupt and darkness, so that his mind and will is enmity against the living God. There is no good left in him. All is unrighteousness and corruption. And standing as the head and father and root of the entire race, he can nevermore bring forth a clean thing out of an unclean. His children, as he brings them forth, will be like him, dead in sin and misery, seed of the devil, who henceforth is their spiritual father. He will bring forth a race, that consists of children of wrath by nature and whose desire it is to do the will of their father the devil.

Yet, God maintains His covenant. For in His counsel He had chosen His people in Christ and determined that in the second Adam they should be perfected, after they had fought the good fight. This covenant God establishes immediately, for according to God's counsel, Christ the second Adam, stands behind the first man. He establishes and maintains His covenant by putting enmity between this people in Christ and the seed of the devil. And so it is, that although by nature Adam can bring forth only children of wrath, corrupt in sin, through the power of grace, he also becomes the father of a new race, the spiritual seed of the woman. But, again according to God's counsel and for the purpose of the antithesis, not all the natural children of Adam are also children of the promise and of grace. The covenant as maintained in Christ does not include all, but only those whom God has chosen and given to His Son from before the foundation of the world. The development of the race henceforth follows the line of election and reprobation, of the seed of the woman and the seed of the serpent. And thus you have the beginning of the historical development of the antithesis. Adam becomes the progenitor of two peoples, the elect and the reprobate, the righteous and ungodly. From a natural point of view they have all things in common. They are both part of the natural organism in Adam, of the same flesh and blood. They have the same natural life, the same body and the same soul, the same mind and will, the same talents and powers. And they live in the same world. They till the same soil and receive the same rain and the same sunshine, they work in the same factory and often at the same bench. Not infrequently they live in the same home and are most closely related from a natural point of view. They develop the same institutions, are subjects of the same state, members of the same society, speak the same language as members of the same nation, and even are not so infrequently members of the same Church. In a word, from a natural point of view they have all things in common and live in the most close relationship conceivable. But all this is nothing more than the battleground upon which light and darkness clash, upon which the powers of sin and grace develop and come to manifestation. For, although these two peoples have everything in common from a natural point of view, they have nothing in common from a spiritual-ethical point of view. Although they are alike as long as you view them from the viewpoint of their relation to this world and to earthly things, they stand opposed as soon as you view them again in their relation to God. For the natural children of Adam live from the principle of enmity against God. They are children of darkness. And they reveal and develop their life from this spiritual point of view everywhere, in all spheres and with all the means of this present life. Their main spiritual principle is always that they set themselves against God, with all their powers and talents and means and institutions. They do not seek after God and they do not follow after righteousness. They are of this world. And not seeking after the city that hath foundations, they seek to establish a kingdom of the world, separated from God and His Christ, in which the glory of sinful man may be enhanced. But the children of grace are principally different. They have a new life, the life of regeneration,

the life of the risen Christ. And from the principle of this new life they develop and manifest themselves in every sphere of life. They serve God and they reject Mammon. They love Christ and they hate the devil. They walk as children of light and they condemn the ungodly works of darkness. And they shew forth the praises of Him who called them out of darkness into His marvelous light. Such is their calling. It is God's purpose with them. It is not their calling to gain the whole world for Christ, neither is it their calling to leave the world, but to be in the world, in all the world, in every sphere of the life of this world, on the whole of its battleground, only living from the principle of grace and the life of regeneration, according to the Word of God. Such is the anthithesis. And living as children of light the darkness will hate them and will employ the powers and means of darkness to overcome them. Outwardly they may also seem to be submerged in the battle and to be defeated by the powers of darkness, even as Christ on Golgotha. But spiritually they have the victory. They are of God's party. God fights His battle thru them. And God thru Christ will give them the ultimate victory, in the day when all the powers of darkness shall only prove to have worked together for the most glorious revelation of the Name of the Most High!

II. Now this antithesis is denied in more than one way. It is denied first of all by the pernicious doctrine of Common Grace. Also this theory attempts to offer a life-view of the things of this present time. Its fundamental conception is after all, that the devil struck a hole into the work of God as He originally formed it and would have destroyed it, were it not for the intervention of common grace. If God had not intervened thru the power of common grace, so is the supposition, man would immediately have been sent into eternal death and destruction and the whole world would have returned to its original state of chaos, or perhaps been annihilated. But God prevents this devilish scheme. He carries through the original purpose of creation. This world must develop. The powers of this world must be brought to light, may not be destroyed by sin. Not until all the forces of the world have been developed and it has become manifest how beautiful a world God formed in the beginning, can the world be destroyed to be replaced by the final restoration of paradise lost. For this purpose God sends a twofold grace, a temporary grace and an eternal, a general and a particular. By virtue of the former, which is God's lovingkindness over all men, the righteous and the wicked alike, human life is preserved and not immediately destroyed, the curse is tempered in its tendency to destroy, and the earth and its fulness are preserved. Moreover, the power and progress of sin are checked. If this general grace had not come man would have been wholly a child of darkness, a pronounced enemy of God, only committing sin and never doing anything good. He would have been wholly like the devil. But now it is different. True, it is maintained, the natural man of himself is only a sinner and he cannot do anything good while he is inclined to all evil. But common grace improves upon him, to such an extent that he can still do much good, even though it is no good that saves him. In all the spheres of life that pertain to this present world, in the home, in the state, in society, in business and commerce, in science and art, he lives from this principle of a common and general and temporal grace and is able to will and to think and to accomplish much good. But by means of another, a special grace, God saves the sinner, uproots the evil principle within him and prepares him for final glory. So that while the ungodly live from the principle of this common grace in the world, the godly live both from this same principle of common grace and that of particular or saving grace.

It is not difficult to see, where lies the fundamental error of this conception. It after all looks upon this entire present history as an interval which has been necessitated because of sin. God's purpose is to perfect *this present creation,* not to perfect and glorify His covenant thru the deep way of sin and grace. For a time this purpose is frustrated thru the power of the devil and sin. But God carries it thru and reaches it in spite of the attempts of the devil. And not only that this world has its history and development according to an original purpose as it would have been without sin, but He also restores the original perfection of the whole creation. All this is accomplished by the power of common and special grace. Strange though it may sound, but the theory of common grace is dualistic after all. It dares not conceive of sin as nothing but a means for the realization of God's covenant and the development of His counsel to the glory of His Name. Hence, it also confuses God's providence, whereby He maintains and preserves all things, so that the sphere and battlefield for the principles of sin and grace may be provided, with grace. What is after all nothing but means, for the ungodly to develop as ungodly and become ripe for destruction, and for the godly to reveal themselves and develop as children of light, is considered as grace and lovingkindness of the Lord, common to all. And what is after all only sin, as soon as it is judged in the light of the law of God, is called good.

But we are not so much concerned with the criticism and exposition of the errors of this conception as with the clear fact, that it destroys the antithesis. If it is true, that in this present life and with a view to their earthly development God is gracious to all, and has a covenant of friendship with all men, what business have we not to be friends with those to whom the Lord is gracious? Certainly, the outcry of the poet must be eliminated from Scripture: "Should I not hate Lord that hate thee? I hate them with a perfect hatred!" God is the friend of all, be it only for the present and with a view to the affairs of the present time. We have no business to be enemies of those that are in this life the friends of God. Besides, do we not live from a common principle

of life in this world? The world does good. Not saving good, it is true, but good in the sight of God. It does so from the grace of God wrought in their hearts by the Holy Spirit of God. Shall we then separate ourselves and condemn the good and lovely works of the world? No, but we shall rather unite with them, and do things in common. Together we can labor for the building up of the home, of society, of the state, of commerce and industry, of science and art. It is only a matter of tradition that we still have Christian Schools. The school also belongs to the sphere of common grace. The calling of God's people to live from a different principle than the world is denied. The anthithesis is absolutely destroyed! We may be *in* the world and *of* the world both, for together we live of the power of common grace!

But this is not the only way in which the principle of the antithesis is destroyed. It is denied just as well, by all those movements that would separate themselves from the world in the sense that they would go out of the world. It is Dr. Kuyper's repeated assertion that you must choose between his view and that of all Dualism that would live a separate existence, and create a separate field and sphere of life for the godly and the ungodly. Yet, this is not the case. The dualistic philosophy confuses the battleground with the battle that must be fought on it. It conceives of the battlefield itself as evil. Sin is inseparably bound up with the things of this present time and with our life in the body. Hence, they that adhere to this view would leave the world as much as possible. They do not want to be in the world. They would like to gather the people of God on a separate island, in a separate state and separate them from all contact with the ungodly. They would flee out of the world. They would seek refuge in monasteries and convents, in order to avoid all contact with sin. They would live in deserts and holes, in order to be safe. But also this is wrong. Not only is it a mere delusion that we can escape conflict with the powers of darkness by separating ourselves literally and locally from the world, for the simple reason that we carry the powers of darkness with us in our own flesh and heart, — the antithesis is within us; but it is also a fleeing from the battlefield and an attempt to frustrate God's purpose with us. It is the purpose of God that light may shine in the darkness and that the light may condemn the darkness. That purpose cannot be reached by a dualistic flight from the world. All dualistic tendencies would have us not only not be of the world, but neither would they have us in the world!

Hence, we must maintain the antithetic view of life and the world. God establishes His covenant with us antithetically. We cannot serve Him without rejecting and fighting mammon. In the world and not of the world, living in all the domains of life, but from the principle of light, condemning the darkness, such is the purpose of God with His people and our calling, till the victory is won!

H. H.

DE HERAUT OVER DE GEMEENE GRATIE

Dr. A. Kuyper, Jr., die dit jaar de hoofdartikelen in de Heraut schrijft, wijdt ook enkele artikelen aan de kwestie der Gemeene Gratie. Het is blijkbaar niet des doctors doel om in verband met deze kwestie iets nieuws te leveren, of er eenig meer licht over te ontsteken. Hij doet dit althans niet. Op een wijze, die iemand nu juist niet onder den indruk brengt van het groote gewicht der zaak, dorscht de schrijver het stroo, dat reeds door zijn geleerden vader eerder werd uitgedorscht in drie lijvige deelen, nog eens weer over. Het is dan ook niet, omdat we den lezers van ons blad iets nieuws kunnen mededee we onzen lezers iets nieuws kunnen mededeelen, dat we de aandacht op deze artikelen vestigen. Ook blijkt wel uit des doctors artikelen, dat men in het oude vaderland in het geheel geen notitie zelfs neemt van hetgeen door ons over deze zaak ten beste werd gegeven. Niet alsof wij dit anders hadden verwacht. Wij verstaan het zeer wel, dat men in Nederland volkomen zelfgenoegzaam is. Het is nu eenmaal door een der groote mannen geleerd, dat er Gemeene Gratie is. Het werd door hem in "een monumentaal werk" uiteengezet, hoe we die Gemeene Gratie ons hebben te denken. En nu is er natuurlijk Gemeene Gratie! Wie daaraan durft te tornen telt eenvoudig niet mee. Dat verstaan wij zeer wel. Zoo is men nu eenmaal in Nederland. Op zijn best heeft men een laatdunkend woord voor u, als gij ook meent, dat ge de Heilige Schrift kunt verstaan en moet verschillen van enkele groote mannen. Wij beklagen onszelf daar dan ook niet over, maar wel de geleerde mannen van Nederland, die op zulk een wijze in een eigengemaakte theorie vastroesten en alle verdere ontwikkeling eenvoudig onmogelijk maken. En wetenschappelijk is het zeker niet, om maar door te gaan en te schrijven alsof er nu toch werkelijk niets anders geleverd ware!

Doch de reden, waarom we de aandacht wilden vestigen op de artikelen van Dr. A. Kuyper Jr. is, dat ze bij vernieuwing aantoonen, hoe onhoudbaar de theorie der Gemeene Gratie is en hoe men tevergeefs in de Heilige Schrift zoekt naar een grondslag voor deze Philosophie. We willen daarom enkele aanhalingen doen uit des schrijvers artikelen en aantoonen, dat ook Dr. A. Kuyper, Jr., de dingen toch niet goed voor de aandacht heeft.

Schrijver leidt zijn onderwerp in als volgt:

"Ware er niets bijzonders gebeurd, dan zou, onmiddelijk na den zondeval van Adam en Eva in het Paradijs, het oordeel Gods ten volle zijn ingetreden en de straf des Heeren in volle zwaarte op den mensch zijn nedergekomen. Dat wil zeggen, dan zouden Adam en Eva den dood gestorven zijn, niet slechts den geestelijken dood, maar ook den lichamelijken dood; niet slechts den tijdelijken dood, maar ook den eeuwigen dood. Juister gezegd, van een tijdelijken dood zou geen sprake geweest zijn, en de eeuwige dood naar lichaam en ziel zou aanstonds zijn ingetreden. En heel de Schepping Gods zou van haar glans en heerlijkheid beroofd zijn geworden,

en de wereld zou weer geworden zijn een aarde die woest en ledig was, een chaos in diepe duisternis, zonder licht.

"Maar ge weet, zóó is het niet geschied. Adam en Eva bleven beiden in het leven gespaard; zonen en dochteren werden hun geboren en de aarde bood spijs en drank om het leven in stand te houden. Een groot menschengeslacht heeft zich ontwikkeld, en de historie heeft haar loop door de eeuwen heen gedaan. Ondanks den vloek, over de aarde uitgesproken, wordt er op die aarde toch veel goeds genoten en veel heerlijks gezien, zoodat het den meesten moeilijk valt van haar te scheiden, en men zijn huis wel eeuwig op aarde wenschte gegrondvest te zien."

Wij merken op, dat de lezer wel voor de aandacht moet houden dat dit alles pure filosofie is. Want we moeten wel voor de aandacht houden, dat naar Gods bestel Adam en Eva daar stonden als de voorouders van een gansch menschelijk geslacht, van een geslacht van verkorenen in Christus en verworpenen buiten Hem, die zeker moesten geboren worden; dat Adam en Eva ook naar dat vaste bestek Gods vielen, om plaats te maken voor den Christus en de antithetische ontwikkeling van Gods Verbond; en dat Dr. A. Kuyper, Jr., er zeker absoluut niets van weet, hoe het er uit gezien zou hebben op aarde, bijaldien er geen genade gekomen was. Dit alles is pure filosofie. Al zulke veronderstellingen zijn absoluut ijdel.

In de tweede plaats merken we op, dat het om dezelfde reden ook volstrekt ondenkbaar is, dat Adam en Eva op dat oogenblik waren verzonken in den eeuwigen dood. De tegenwoordige schrijver in de Heraut heeft dit bij zijn vader zaliger voor, dat hij ons nu toch eens met ronde woorden zegt, wat er van Adam en Eva geworden zou zijn, bijaldien er "niets bijzonders gebeurd ware." (De schrijver bedoelt met dit laatste zeker: indien God op dat oogenblik Zijn raad veranderd had, dien niet verder had uitgevoerd. Wel een allervreemdste veronderstelling! De Heere had tot hiertoe Zijn raad uitgevoerd, niet alleen in de Schepping, maar ook in de verleiding van Satan en in den val des menschen. Dit alles was zoo beschikt met het oog op de openbaring van genade en de verheerlijking van Zijn Naam. En nu zou er verder niets gebeuren? Iets bijzonders gebeurde er zeker niet. Maar God blijft Zijn Raad uitvoeren ten einde toe.) Hij zegt ons, dat in dat geval Adam en Eva aanstonds den eeuwigen dood zouden zijn gestorven. Hoe Dr. A. Kuyper, Sr., zich die dingen dacht konden we nooit goed gewaar worden uit De Gemeene Gratie. Soms laat ook hij Adam en Eva in zulk een verondersteld geval levend ter helle varen, maar soms liggen hunne lijken nog dienzelfden dag voor den boom des levens! De tegenwoordige Heraut-schrijver scheen ook eerst daarover in twijfel te staan, want in de eerste zinnen is hij nog van gedachte, dat ze den tijdelijken en eeuwigen dood beide gestorven zouden zijn. Maar het onmogelijke van zooiets zelf gevoelende verbetert hij zich en komt tot de conclusie, dat er nooit een tijdelijke dood geweest zou zijn. Adam en Eva zouden aanstonds den eeuwigen dood gestorven zijn. En dit sluit natuurlijk den tijdelijken dood eenvoudig buiten. Doch ook dit is eenvoudig onzin, om de eenvoudige reden, dat Adam en Eva naar Gods bestel een geslacht moesten voortbrengen. Dit hadden ze in den staat des eeuwigen doods niet kunnen doen.

Doch we vragen: waarom was er gemeene gratie noodig, om Adam en Eva voor dien eeuwigen dood op dat eigen oogenblik te bewaren? Daarop heeft de schrijver het oog. Hij wil ruimte maken voor de werking der Gemeene Gratie in het Paradijs, terstond na den val. Wil Dr. A. Kuyper, Jr., niet zoo goed zijn om ons eens duidelijk te maken, wat hij tegen heeft op de volgende voorstelling? Achter Adam stond naar Gods bestel Christus. Hij was het Hoofd van Gods eeuwig Verbond. Toen Adam en Eva vielen, werkte aanstonds de kracht der genade uit Christus als het Hoofd van een beter en eeuwig Verbond. Daarom verzonken ze niet in den eeuwigen dood. Ze hadden dan ook nooit aanstonds naar de hel kunnen gaan. Als Dr. Kuyper toch iets wil veronderstellen, als hij zich wil voorstellen, dat God op dat oogenblik Zijn raad had afgebroken, dan waren Adam en Eva aanstonds het eeuwige leven ingegaan, want ze waren, zooals ook de geleerde schrijver toestemt, beide verkorenen. Doch ook dit kon niet, om de eenvoudige reden, dat Adam en Eva een gansch geslacht moesten voortbrengen, en bovenal, omdat uit hun lendenen de Christus moest geboren worden. Daarom gingen ze ook niet aanstonds den tijdelijken dood in. Ze gingen dus niet den eeuwigen dood in, omdat ze naar Gods bestel aan Christus verbonden waren. Toen Adam viel werd hij aanstonds lid van de Kerk. En ze gingen niet aanstonds den tijdelijken dood in, niet omdat ze uitstel van executie kregen, want de tijdelijke dood was voor Adam en Eva geen executie, maar een doorgang tot het eeuwige leven, maar omdat ze Gods raad eerst moesten uitdienen. Ik wilde wel, dat de geleerde schrijver zich de moeite eens wilde getroosten om dit eens duidelijk te maken. Is het voor hem ondenkbaar, dat Adam en Eva aanstonds werden wedergeboren en dat ze daarom, zonder eenige gemeene gratie, toch niet in den eeuwigen dood verzonken?

De schrijver zegt een weinig verder:

"God de Heere kwam tusschenbeide met de Gemeene Gratie, een genade den gevallen mensch als mensch bewezen, waardoor de zonde werd beteugeld en de vloek werd bedwongen en de dood werd uitgesteld. Door deze genade bleef de Schepping Gods gespaard en hield het natuurlijk leven op aarde, hoezeer ook gewijzigd, stand. Een menschelijk geslacht kon zich ontwikkelen, en de historie kon haar loop beginnen. Zonder intreden van de Gemeene Gratie zou dat ten eenenmale onmogelijk geweest zijn."

Dit alles is weer pure filosofie, zonder eenig bewijs uit Gods Woord. Doch waar de geleerde schrijver zoo positief uitspreekt, dat dit alles zonder de Gemeene Gratie onmogelijk zou geweest zijn, willen we hem nogmaals

vragen, waarom de volgende voorstelling zoo onmogelijk is:

God de Heere kwam aanstonds tusschenbeide met Zijne genade in Christus, eene genade, die Adam en Eva als uitverkorenen werd bewezen. En Hij richtte aanstonds het Verbond Zijner vriendschap met hen op in Christus als hun Hoofd, Gen. 3:15. Daardoor werden Adam en Eva, waar ze van nature dood waren in zonde en gansch verdorven, wedergeboren, begiftigd met nieuw en eeuwig leven, zoodat ze in beginsel weer lust kregen, niet alleen naar sommige, maar naar alle geboden Gods te leven. Dit Verbond, dat God in Christus oprichtte met Adam en Eva, zou zich ontwikkelen in de lijn der geslachten. Echter zou dit Verbond zich ontwikkelen naar den grondregel der Schrift, dat niet alles Israel is, wat Israel heet. Het zou de lijn der Verkiezing volgen. Daarom zouden er aan den stamboom van Adam straks levende takken zich vertoonen in Christus, dergenen, die naar Zijn voornemen geroepen zijn, maar ook de doode takken der verworpenen, die wel natuurlijke kinderen van Adam zijn, maar geen geestelijke kinderen der belofte. Zoo wordt Adam naar Gods bestel de vader van twee volken.

Voor de ontwikkeling van dit Verbond langs de antithetische lijn van zonde en genade houdt God door Zijne Voorzienigheid alle dingen in stand totdat Zijn raad zal zijn volbracht. Deze aarde en heel dit aardsche bestaan wordt het terrein, waarop Gods Verbond zich ontwikkelt en de strijd tusschen licht en duisternis wordt volstreden. Alle dingen zijn daartoe tijdelijk middel, beide tot ontwikkeling van Gods Kerk, zoowel als tot de volle ontwikkeling van de wortelzonde in het Paradijs bedreven. Deze tijdelijke dingen werken mede ten goede dengenen, die God liefhebben, maar ze zijn den goddeloozen ten vloek en maken de laatsten rijp voor het verderf. Ofschoon de dingen dan ook rechtvaardigen en goddeloozen gemeen zijn, is de genade toch nooit gemeen, maar wordt alleen aan Gods volk bewezen.

Wil Dr. A. Kuyper, Jr., nu eens duidelijk maken, waarom deze voorstelling niet alleen onmogelijk is, maar ook, waarin ze niet overeenkomstig de H. Schrift is en naar de Gereformeerde Belijdenis?

Het wordt al erger met de verwarring, als de schrijver op de volgende wijze voortgaat::

"Het is door die gemeene gratie Gods, dat de kracht van den geestelijken dood in de ziel des menschen bedwongen werd, en dat de lichamelijke dood voor een zekeren tijd werd *uitgesteld*. Al stierven Adam en Eva niet 'ten dage' dat zij de zonde bedreven, al is door Gods lankmoedigheid hun leven lang, zelfs zeer lang gespaard, het was uitstel van executie, want ten slotte is toch de dag gekomen, dat zij den geest gaven, en dat hun gestorven lichamen aan den schoot der aarde werden toebetrouwd. En dat is het lot van ieder Adamskind, behalve van hen die den jongsten dag beleven zullen en het teeken van den Zoon des menschen aan den hemel zullen zien. Zij zullen den dood niet smaken, maar, na veranderd te zijn, levend de eeuwigheid ingaan. Wat met Henoch en Elia gebeurde, was uitzondering en blijft hier buiten bespreking."

Wij zouden in de eerste plaats den geleerden schrijver wel eens willen vragen hoe de Gemeene Gratie kan uitstellen, wat er zonder die Gemeene Gratie niet eens had kunnen zijn. De schrijver heeft ons eerst zelf geleerd; dat er zonder de Gemeene Gratie niet eens een tijdelijke dood geweest zou zijn. En nu wordt op eens weer die tijdelijke dood uitgesteld door dezelfde Gemeene Gratie! Van scherp nadenken getuigt dit schrijven zeker niet.

Maar bovendien hebben we hier een stukje humanistische filosofie over den tijdelijken dood van ieder Adamskind! Volgens den schrijver is de tijdelijke dood voor ieder Adamskind, ook voor Adam en Eva, en dus voor alle geloovigen executie. Dat Adam en Eva niet aanstonds den tijdelijken dood stierven is uitstel van executie, van straf, maar de straf kwam toch! Hiermede nu komt de geleerde schrijver in conflict met de Gereformeerde Belijdenis, zoowel als met heel de Schrift. Er is volgens de Schrift en de Belijdenis een principieel verschil tusschen den tijdelijken dood van de rechtvaardigen en dien der goddeloozen. Voor de eersten is het geen executie, maar een doorgang tot het eeuwige leven. Zoo leert het heel de Schrift. En zoo leert het ook onze Heidelberger in vr. 42: "Zoo dan Christus voor ons gestorven is, hoe komt het dat wij ook moeten sterven? Antw. Onze dood is geen betaling voor onze zonden maar een afsterven der zonden en een doorgang tot het eeuwige leven." Nu waren Adam en Eva kinderen Gods. Dat stemt ook de schrijver der Heraut-artikelen toe. Er was dus voor hen geen executie, geen straf in den tijdelijken dood. Die dood was voor hen een doorgang in het eeuwige leven. Wil de geleerde schrijver nu eens duidelijk maken, hoe er uitstel van straf kon zijn, waar de genade in Christus de straf reeds had weggenomen?

Nog één aanhaling meer en we zullen het er voor ditmaal bij laten. De schrijver beweert:

"Als er niets tusschenbeide gekomen ware, dan zou de tweede dood, de eeuwige dood naar ziel en lichaam, de eenige dood geweest zijn. Maar door Gods lankmoedigheid, om de uitverkorenen tot aanzijn te roepen en hun het leven op aarde mogelijk te maken, en om Zijn goddelijke eer als Schepper te handhaven, heeft er uitstel van executie plaats, en gaat gedurende een door God bepaalden tijd de *eerste* dood aan den tweeden vooraf. En ook ten opzichte van den eersten dood, ten minste wat den lichamelijken dood betreft, treedt uitstel van executie in. Vóór den zondvloed werd een leeftijd bereikt, die zich bij eeuwen liet tellen. En ook nu wordt door enkelen den leeftijd der sterken en zeer sterken verre overschreden.

"Hier betoont God Zijn gemeene gratie, en deze genade komt allen menschen, ook aan de *verlorenen* ten goede."

Nu is hier een jammerlijke verwarring van begrippen. De schrijver zegt, dat alleen de tweede dood, de

eeuwige dood er geweest zou zijn, buiten de gemeene genade. Nu is dit, naar zijn eigen voorstelling, natuurlijk niet waar. Hij heeft ons geleerd, dat buiten gemeene gratie Adam en Eva aanstonds den eeuwigen dood zouden zijn ingegaan en de aarde zou zijn teruggekeerd tot een chaotischen staat van diepe duisternis. Welnu, het is zoo duidelijk als de zon aan den hemel, dat er in dat geval, buiten Adam en Eva althans, niemand ooit den eeuwigen dood zou hebben gesmaakt. Dan was de zaak natuurlijk bij Adam en Eva beslist geworden. Er was dan ook geen eeuwige dood geweest. Er zouden nooit *verlorenen* geboren zijn geworden. Wil de schrijver eens duidelijk maken, hoe naar zijn voorstelling, als Adam en Eva terstond den eeuwigen dood waren ingegaan, er toch nog een eeuwige dood geweest zou zijn, behalve dan dien van onze eerste voorouders?

Neen, ik stel mij voor, dat de schrijver dit zal moeten toestemmen. Hij zal zeggen: dat bedoel ik ook. Zonder gemeene gratie ware er nooit anders dan eeuwige dood geweest voor Adam en Eva. Goed. Maar dan heb ik nog een vraag. Wil de schrijver dan eens duidelijk maken, hoe het den verlorenen ten goede komt, dat Adam en Eva niet aanstonds den eeuwigen dood zijn ingegaan? Was dit laatste geschied, dan waren de verlorenen nooit geboren geworden. Dan hadden ze, laat ons het zoo maar eens zeggen, gemist, dat ze hier op aarde zeventig à tachtig jaren mogen leven. Maar dan waren ze ook den eeuwigen dood ontkomen. En zou dat voor hen niet veel beter zijn geweest? Het komt mij voor, dat de Schrift leert en dat het ook zeer duidelijk is, dat het beter ware voor iemand nooit geboren te zijn geweest, dan enkele jaren of zelfs eeuwen te leven, om dan ter helle te varen. De gemeene gratie is zeer wreed. Het wil het genade noemen, dat iemand geboren wordt en enkele jaren in de zonde mag leven om dan voor eeuwig verloren te gaan. Neen, ik houd nog altijd vol, dat het veel barmhartiger voor de verlorenen geweest ware, hadden Adam en Eva maar terstond den eeuwigen dood moeten lijden.

We laten het hier eerst bij. Een volgenden keer hopen we den schrijver te volgen in zijn ontwikkeling van "de kleine vonkskens."

We hopen van ganscher harte, dat het Dr. A. Kuyper, Jr., nu eens niet te min zal zijn, om ons op deze ernstige dingen te antwoorden.

Hij is dat ook schuldig aan de eer van zijn vader zaliger. Immers, toen deze zijn De Gemeene Gratie schreef en allerlei tegenstand ontmoette van de zijde van sommige Gereformeerde broederen, schreef hij in Deel III, p. 11: "Het moet onder ons uit zijn met het opwerpen van losse bedenkingen. Er moet een einde komen aan het gemakzuchtig veroordeelen. Wie het recht zal hebben, om tegen een wetenschappelijke, historische en dogmatische waarheid van zoo buitengewoon gewicht zich aan te kanten, moet dan ook zelf de hand aan den ploeg slaan, moet toonen, dat hij het probleem waarvoor we staan, zelf gevat heeft, en doen blijken, dat hij, waar hij de oplossing van Calvijn en alle goede Gereformeerden verwerpt, een eigene, betere oplossing aan Gods kerk te bieden heeft. Geschiedt *dit*, dan zijn we bereid deze nieuwe vondst aan de Schrift, historie en realiteit te toetsen, en zwaard met zwaard in eerlijken kamp te kruisen. Maar gelijk het nu staat, is alle leerstellige kamp onmogelijk. Zoolang het blijft bij wat het volk noemt 'tegenmorrelen,' rest ons niets anders dan stil en rustig met de uiteenzetting van wat we tot onderwerp kozen, door te gaan."

Welnu, we hebben aan de voorwaarden, die Dr. A. Kuyper, Sr., hier stelt, voldaan. We hebben niet slechts "tegengemorreld," maar we hebben de hand aan den ploeg geslagen. We hebben de voorstelling van Dr. A. Kuyper, Sr., aan grondige, Schriftuurlijke kritiek onderworpen. We hebben ook een poging gedaan, om het probleem te verklaren.

Niemand heeft ooit in eerlijken kamp zwaard met zwaard tegenover ons gekruist.

Dr. Hepp sprak destijds van "misverstand."

In de Christelijke Gereformeerde Kerk hier te lande wist men niets beters te doen, dan onze voorstelling te gebruiken als een stok, waarmede men ons uit de Kerk sloeg. In die ellendige poging raakte men echter zelf verzeild in de Remonstrantsche wateren der Drie Punten.

Nu dan, wie is nu meer de aangewezen man, om dit zwaard zijns vaders op te nemen, dan Dr. A. Kuyper, Jr.? Vooral, waar hij nu weer schrijft in de Heraut over de Gemeene Gratie, is het zijn roeping behoorlijk kennis te nemen van hetgeen tegen die opvatting te berde gebracht werd. Hij is zedelijk als wetenschappelijk man verplicht kennis te nemen van hetgeen we schreven in *Van Zonde en Genade, Niet Doopersch Maar Gereformeerd, Langs Zuivere Banen* en *Om Recht en Waarheid,* en voorts van onze artikelen in de Standard Bearer.

En dan kruise hij zwaard met zwaard in eerlijken kamp.

Dan komen we misschien verder.

H. H.

Dit zegt Christus onze Heere tot ons:
Gij noemt Mij Meester en gehoorzaamt Mij niet.
Gij noemt Mij Licht en ziet Mij niet.
Gij noemt Mij Leven en begeert Mij niet.
Gij noemt Mij den weg en bewandelt Mij niet.
Gij noemt Mij Wijs en volgt Mij niet.
Gij noemt Mij Schoon en bemint Mij niet.
Gij noemt Mij Rijk en vraagt Mij niet.
Gij noemt Mij Eeuwig en zoekt Mij niet.
Gij noemt Mij Genadig en vertrouwt Mij niet
Gij noemt Mij Edel en dient Mij niet.
Gij noemt Mij Rechtvaardig en vreest Mij niet.
Indien Ik u veroordeel, beschuldig Mij niet.